ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹவரவரமுநயே நம:

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 6.] ராக்ஷஸ ஸம்வ மாசி மீ" [ஸஞ்சிகை 1.

த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம்
ததாநே - வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே
ரதிரஸ்து மேऽநவத்யா ॥ [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்.

நம் ஸபையின் வ்ருத்தி. ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையை ஸித்தாந்தத்தில் அபிமாநம் உள்ளவரெல்லாம் சேர்ந்து வ்ருத்திசெய்ய வேண்டும். ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்ருத்தியுள்ள ஸ்தலங்களில் உபஸபைகள் க்ஷிப்ரமாக ஏற்படவேண்டும். திருப்பதியில் உப ஸபை ஏற்பட்டவண்ணம், பெருமாள்கோவில், ஸ்ரீ மதுராந்தகம், திருவஹீந்த்ரபுரம், கூடலூர், திருக்குடந்தை, மன்னார்கோவில், தஞ்சாவூர், நாகப்பட்டணம், ஸ்ரீரங்கம், மதுரை, ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர், திருநெல்வேலி, அநந்தஶயநம், கரூர், கோயம்புத்தூர், சேலம், வேலூர், சித்தூர், பெங்களூர், மைஸூர் முதலான ஸ்தலங்களில் உபஸபைகள் ஏற்படவேண்டிய பாரத்தை அந்தந்த ஸ்தலவாஸிகளான ஸ்வாமிகள் வஹிக்க வேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கப்படுகின்றது. ஸம்ப்ரதா

யாபிமாநிகள் இது விஷயத்தில் ஆலஸ்யத்தில் மூழ்கமாட்டா ரென்று நம்புகின்றோம். ஸம்ப்ரதாயத்தின் க்ஷேமத்திற்கும் யோகத்திற்கும் இதைவிட அவர்கள் யோசிக்கத்தக்கது நமக்குப் புலப்படவில்லை.

அபிமாநிகளாகாமல், ஸர்வ வைதிக தர்ஶநங்கட்கும் ப்ரதி பந்திகளாய் நிற்பவர் நிற்கட்டும். அவர் விஷயத்தில் நாம் யாது சொல்லிப் பயன்படும்? சில வர்ஷங்கட்கு முன் திரிசிராப்பள்ளி யில், ரோமன் காதலிக் வகுப்பினரான கிறிஸ்தவ பாதிரிகளால் அபஹ்ருத சித்தர்களான ப்ராஹ்மண ஜந்மத்தை யடைந்த சில சிறுவர்கள், தம்முடைய ஜந்மங்களுக்கு ஸந்நிஹிதங்களாய் நின்ற ப்ரயோஜநங்களை த்யாகம்செய்ய நிச்சயித்திருக்குமளவில், மஹா காருணிகர்களும், தேசாந்தர வித்யையிலும் ஸ்வதேச வித்யையி லும் பாரங்கதர்களுமான சில பரமோதாரர்கள், அச்சிறுவர்கள் விஷயமாக ஹிதத்தில் ப்ரவ்ருத்தர்களாய், ஸர்வத்ர அப்யுபகமார்ஹ மாயும், நிரஸநாநர்ஹமாயுமுள்ள உபந்யாஸங்கள் செய்து, அவர் களைத் திருப்ப ப்ரயத்நித்தும், அந்த ப்ரயத்நம் நிரர்த்தகமானதை யாமறிவோம். பராகர்ஷிதமான மநஸ் விவேகஶரங்களுக்கு லக்ஷ்யமாகாது. சில பகவத் ஸந்நிதிகளில் உத்ஸவாதிகள் நடக் கும்போது, தர்ஶநாபிநிவேசத்தில் மூழ்கிப் பஜனைசெய்பவர்களில் சிலர், யாதேனுமோர் ஸாமக்ரீவசத்தாலோ, ஸாமக்ரீ நிரபேக்ஷ மாகவோ, வைகுண்டாதி ஸாக்ஷாத்காரம் செய்வதுபோல் நடிப்ப தைக் கண்டிருக்கின்றோம். அவ்வண்ணம் சில சிறுவர் பாதிரிமார் ப்ரியத்தில் ஈடுபட்டு, மதாந்தர ப்ரவேசத்தில் த்ருடசித்தராய் இருக்குமளவில், பூர்வ பந்துக்களால் அவ்வகை பரிணமிக்காம லிருக்கும்படி ப்ரார்த்திக்கப்படுவதும், அப்போது அவர்கள் ஓர் அபூர்வமான வெளிச்சத்தைக் காண்பதுபோல் ப்ரலபிக்கிறதும் அநுபவஸித்தமே. இப்படிப்பட்டவர்கள் விஷயத்தில், ஹித ப்ரவ்ருத்திகள் வ்ருதாவாகின்றதுபோல், ப்ரமையாலோ, தீர்க்க ஸஹவாஸங்களாலோ, ஐஹிகஸுகாபாஸங்களில் விருப்பத்தாலோ, வேறு துரூஹங்களாலோ, ஜந்மத்தால் கிடைத்த தாயதநத்தை

த்யாகம்செய்ய நிச்சயித்தவர்கள் விஷயத்திலும் ஹிதப்ரவ்ருத்தி ஸபலமாகாது.

ஆனாலும், அவர்க்குள் யுக்தாயுக்த விசாரஸாமர்த்யம் உள்ளவராய், அதைத் தமது அந்தராத்மா ஸந்தோஷிக்கும்படி விநியோகிக்க இசைந்தவர்களாய் சிலர் இருக்கமாட்டார்களோ? அவர்களை ஸந்மார்க்கத்தில் திருப்பும்படி, ஸம்ப்ரதாய ப்ரவசநங்கள் பத்ரிகைகள் மூலமாகவும், ஸங்கங்கள் மூலமாகவும், இதர ப்ரகாரமாகவும் ஆங்காங்கு நடத்தப்படவேண்டியதாகையால், நமது ஸபை தன் நிமித்தமாக ஸ்திரப்படுவதை மிகவும் வேண்டுகின்றோம். பால்யத்தில் பொருள்தேட உதவும் வித்யாப்யாஸமும், யௌவநத்தில் விஷயோந்முகதையும் வேண்டாமென்று தடுக்கின்றோமில்லை. யாவரும் ப்ரஹ்லாதனைப்போலவும், த்ருவனைப்போலவும், சுகரைப்போலவும் பால்யதசையில் பரிணமிக்க இயலாது. வார்த்தகத்தில் பாரலௌகிகயோசனையும், அதற்கு அநுகூலமான வ்ருத்தியும், இதற்குப் பொருந்திய ஸாமக்ரிகளைப் பால்யத்தில் தேடிவைக்காதவர்க்கு அமையமாட்டா. தத்காலம் ஸாமக்ரீ அபாவத்துடன் நிற்காமல், வாஸனையுடன் அதன் த்யாகமும் நியமேந நம் சிறுவர்க்கு ஏற்படுகின்றபடியால், கிந்நஹ்ருதயராய், நாம் இவ்வண்ணம் முறையிடுகின்றோம். நம் ஸபையானது வ்ருத்தியடைந்து, அதன் ப்ரயத்நங்கள் பலித்தனவாகில், பகு ஜீவன்கள் ஶ்ரேயஸ்ஸை அடையலாம். காலதேச வைகுண்யங்களால், 'ஶ்வவ்ருத்யா வர்த்தேத' என்பதை அநுஷ்டாநத்துக்குக் கொண்டு வருகின்றவர்களும், தமக்கு அவ்வண்ணம் நடக்க நேர்ந்ததே யென்று ஶோகிப்பதைவிட்டு, ஜீவநார்த்தம் பற்றிய பிழைப்பைப் புருஷார்த்தமாகக் கொள்ளுதல் கூடாது. பாஹ்யவிஷய ப்ராவண்யமே யுடையார்க்கு மோக்ஷமில்லையென்று ப்ரபாவ ரக்ஷாதிகாரத்தில் தேசிகன் ஸாதித்தருளினர். ஸ்வலாபஸந்துஷ்டி, ஸாதுத்வம், ஸர்வபூதங்களிடமும் ஸௌஹ்ருத்வம், அஹங்காரமில்லாமை, ஶாந்தி - இவை பகவான் உகந்தருளிய ப்ராஹ்மண குணங்கள். ஜந்மத்தால் ஸித்திக்கவேண்டிய இந்தக் குணங்களை,

இருக்கும் நாட்களில், என்றேனும் ஸம்பாதித்துக்கொள்ளவேண்டுமெனும் இச்சையை, ப்ராஹ்மணப் பிள்ளைகள் விடப்படாது. அது பலிக்கப்பொருந்தும் ஸந்தர்ப்பங்களை அவர்கள் கொல்லவும் கூடாது. காளிதாஸன், ரகுவம்சத்தில், அக்குலத்தில் பிறந்த க்ஷத்ரியர்கள் அர்த்த ஸம்பாதநம் செய்தால் த்யாகத்தின்பொருட்டுச் செய்தாரென்றும், ஸத்யம் தவறாமைக்காக மித பாஷிகளாயிருந்தாரென்றும், யஶஸ்ஸின்பொருட்டு ஜயத்தில் இச்சைகொண்டாரென்றும், ஸந்ததி நிமித்தமாக க்ரஹஸ்தாஶ்ரமத்தைப் பூண்டனரென்றும் சொல்லியிருக்கின்றார். '𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌭𑍁𑌞𑍍𑌜𑍀𑌥𑌾' எனும் உபநிஷத் வசநத்தை மறவாமல், நமக்குள் ஶாஸ்த்ரமும் ஆசாரமும் வளர்ந்தன. ஶாஸ்த்ரஜ்ஞாந ஸம்பாதநம் பாஶ்சாத்ய வித்யார்த்திகளுக்குத் துர்லபமானாலும், அதில் ருசி குறையாதிருக்கத் தகுந்தபடி ஈஷத்பரிசயமும், அந்த ஜ்ஞாநத்தில் நிஷ்டைக்கும் அதனால் அடையக்கூடிய புருஷார்த்தத்துக்கும் ஸாதகமாய் நம் பெரியோர் வ்யவஸ்தை செய்த கர்மங்களின் யதோசிதம் அநுஷ்டாநமும் அவர்க்கு விதித்தால் போதுமென்று நினைக்கின்றோம். இதன் பொருட்டு நம் ஸபையின் அபிவ்ருத்தியை மிகவும் நாம் ப்ரார்த்திக்கின்றோம்.

*   *   *   *   *

பதார்த்த ஶாஸ்த்ர நிபுணர்கள் நம் ஸம்ப்ரதாயாநுகூலிகளாயிருத்தல்.

'𑌪𑌰𑌾𑌞𑍍𑌚𑌿𑌖𑌾𑌨𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌤𑍃𑌣𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂𑌭𑍂𑌃
𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌪𑌰𑌾𑌙𑍍𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍍 ।
𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑍍𑌧𑍀𑌰𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌗𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌐𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍
𑌆𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑌮𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍' ॥

[ஈஶ்வரன் இந்த்ரியங்களை விஷய ப்ரகாஶகங்களாய் ஸ்ருஷ்டித்தான். ஆதலால் விஷயங்களையே மநுஷ்யன் ஸாக்ஷாத்காரம் செய்கிறான்; அந்தராத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் செய்கின்றானில்லை. ஒரு புருஷ ஶ்ரேஷ்டன் மோக்ஷத்தை இச்சித்தவனாக, இந்த்ரியங்களை விஷயங்களினின்று திருப்பி, அந்தராத்மாவைத் தர்ஶிக்கின்றான்.]

இது உபநிஷத்வாக்யம். பதார்த்த ஶாஸ்த்ரங்களில் எவ்வளவு தேறினபோதிலும் அது விஷய தர்ஶநத்தை அதிக்ரமிக்க மாட்டாது. ஸர் ஆலிவர் லாட்ஜ் என்பவர் மநுஷ்யர்களைக் காட்டிலும் விஶேஷித்த ஆத்மாக்களும், அதிகாரிகளும் இருக்கின்றார் என்றும், அவர் சில காலங்களில் லோகாநுபவத்தை அதிக்ரமித்த வ்ருத்தாந்தங்களை நரலோகங்களில் செய்து காட்டுகின்றனர் என்றும், இதனால் ஈஶ்வரனும் லோகசரித்ரத்தில் ஸம்பந்தப்படுகின்றானென்பதை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும் என்றும், தாமும், தமைப் போன்ற பலரும், (உபநிஷத் வெளியிட்ட வண்ணம்) இறந்தபின் ஜீவனை, வித்யா, கர்மம், பூர்வப்ரஜ்ஞை, இவை அநுவர்த்திக்கின்றன வென்று அறிந்திருக்கின்றன ரென்றும், இந்த விஷயங்களை ப்ராசீந காலங்களில் தத்வதர்சிகள் க்ரஹித்திருக்கின்றன ரென்றும் சொல்கின்றார். இது பிப்ரவரி மாஸம் 24வ ஹிந்து பத்ரிகையால் தெரிகின்றது. இந்த்ராதி தேவதைகள் பத்தஜீவ ரென்றும் அதிகாரிக ளென்றும் நம்முடைய ஶாஸ்த்ர நிஶ்சயம். ஈஶ்வரனும் சில ஜீவரை அநுப்ரவேஶித்தும், தன்னுடைய ஐஶ்வர்யத்தை விடாமல் மர்த்யலோகத்தில் அவதரித்தும், லோகஹிதம் செய்கின்றா னென்று நம் மதக்ரந்தங்கள் வெளியிடுவதை நாம் நம்புகின்றோம். பதார்த்த ஶாஸ்த்ர பண்டிதர்களுடைய ஊஹங்கள் நமக்கு உதவுகின்ற வண்ணம் மற்ற மதஸ்தர்களுக்கு உதவமாட்டா. ஆனால் விஷய ஜயமும் இந்த்ரிய ஜயமும் இல்லாதவர்க்குத் தத்வதர்ஶநம் உண்டாகமாட்டாது. பதார்த்த ஶாஸ்த்ரங்கள் யுக்தாயுக்த விவேசநத்துக்கு மிகவும் ஸஹாயம் செய்வன. காலம் தேசம் இரண்டும் எல்லையற்றன. ப்ரக்ருதியினுடைய குணஸாம்யாவஸ்தை யெனும் ப்ரளயமும், குணங்களின் வைஷம்யத்தால் உண்டாகும் ப்ரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதிகளும், பரிணாம க்ரமத்தால் ஏற்படுகின்றன. ப்ரபஞ்சத்தின் மேல்சொன்ன அவஸ்தாபேதங்கள், இடைவிடாமலும், முன்னும் பின்னும், அவதியின்றி, அதாவது அநாதியாயும் அநந்தமாயும் நடக்கின்றன. இவை ஜீவகர்மங்களைக் காரணமாயுடையன. ப்ரவாஹத்தால் ப்ரபஞ்சமும் ஜீவகோடிகளும் நித்யர். அஸத்துக்கு உத்பத்தியும், ஸத்துக்கு நாஶமும் எப்

போதும் இல்லை. பகவத்ப்ராப்தியின் பொருட்டு ஶாஸ்த்ரங் காட்டின உபாயபூர்த்தியின்றி ஒரு ஜீவனுக்கு ஸம்ஸார நிவ்ருத்தியில்லை. ஈஶ்வரன் ஸர்வத்ர ஸமன், வைஷம்ய நைர்க்ருண்யம் இல்லாதவன். நமது லோகம்போன்றும், அதைக் காட்டிலும் வேறுபட்டும், பல லோகங்கள் உள. ஜீவன்களுக்குச் சரீரப்ராப்தி நிமித்தமாகத்தான் ப்ரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டி ஏற்படுகின்றது. ஸ்ருஷ்டியும் ப்ரளயமும் ஸார்வத்ரிகமாகக் கால விசேஷங்களிலும், அவாந்தரமாக அதிக காலங்களிலும் ஸம்பவிக்கின்றன. சித்தும் அசித்தும் ஈஶ்வர சக்திகளாய் எப்போதும் அவனைவிட்டுப் பிரியாமல் இருக்கின்றன. கர்மாநுகுணமாகச் சரீரங்களையடையும் க்ஷேத்ரஜ்ஞனெனும் ஜீவன்கள் ஈஶ்வரனுடைய க்ஷேத்ரஜ்ஞ ஶக்தியென வ்யவஹரிக்கப் படுகின்றனர்.

'தயா திரோஹிதத்வாச்ச ஶக்தி: க்ஷேத்ரஜ்ஞஸம்ஜ்ஞிதா ।
ஸர்வபூதேஷு பூபால தாரதம்யேந லக்ஷ்யதே ॥
அப்ராணவத்ஸு ஸ்வல்பா ஸா ஸ்தாவரேஷு ததோ஽திகா ।
ஸரீஸ்ருபேஷு தேப்யோ஽ப்யதிஶக்த்யா பதத்ரிஷு ॥
பதத்ரிப்யோ ம்ருகாஸ்தேப்ய: ஸ்வஶக்த்யா பஶவோ஽திகா: ।
பஶுப்யோ மநுஜாஶ்சாதி ஶக்த்யா பும்ஸ: ப்ரபாவிதா: ॥
தேப்யோ஽பி நாககந்தர்வயக்ஷாத்யா தேவதா ந்ருப ।
ஶக்ர: ஸமஸ்ததேவேப்ய: ததஶ்சாதி ப்ரஜாபதி: ॥
ஹிரண்யகர்போ஽பி தத: பும்ஸ: ஶக்த்யுபலக்ஷித: '।

[க்ஷேத்ரஜ்ஞை எனப்பட்ட ஶக்தியானது அந்தக் கர்மஶக்தியால் மறைக்கப்பட்டபடியால், எல்லா ப்ராணிகளிடத்தும் தாரதம்யத்துடன் காணப்படுகின்றது; ப்ராணன் அற்றவைகளில் அந்த க்ஷேத்ரஜ்ஞ ஶக்தியானது ஸ்வல்பமாகவும், மரம் முதலான ஸ்தாவரங்களில் அதனிலும் அதிகமாகவும், ஊர்கின்ற ஜந்துக்களில் அதைக் காட்டிலும் மிகுதியாகவும், பக்ஷிகளில் இன்னும் விசேஷித்தும் ப்ரகாசிக்கிறது; பக்ஷிகளைக்காட்டிலும் ம்ருகங்களும், ம்ருகங்களைக் காட்டிலும் பசுக்களும் அந்த ஶக்தியின் ப்ரகாஶத்தால் அதிகங்க

ளாகின்றன ; பசுக்களைக்காட்டிலும் மநுஷ்யர்கள் பரமாத்மாவின் ஶக்தியதிஶயத்தால் உத்க்ருஷ்டராகச் செய்யப்பட்டார்கள். அவர்களைக்காட்டிலும், நாகர், கந்தர்வர், யக்ஷாதிகள், தேவர்கள் மேற்பட்டவர். எல்லாத் தேவர்களிலும் இந்த்ரன் அதிஶயித்தவன். அவனைக்காட்டிலும் ப்ரஜாபதிகளும், அவரைக்காட்டிலும் ஹிரண்யகர்ப்பனும் பரமபுருஷனுடைய க்ஷேத்ரஜ்ஞ ஶக்தியால் ப்ரகாஶிக்கின்றவராகக் காணப்படுகின்றனர்.] என்று ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தில் விவரிக்கப்பட்ட வண்ணம், ஸர்வஜீவன்களிலே ஸமானாகாரர்களாயிருந்தும், கர்மமடியாகச் சரீரபேதங்களையடைந்து, அச்சரீரங்களின் நிர்மாணநுரூபமாகத் தம்முடைய ஜ்ஞானத்தின் ப்ரகாஶ விஷயத்தில் ஸங்கோச விகாஸாதிகளைக் காட்டுகின்றனர்; 'ஐஸாஜ வாமாஷ:' எனும்படியே, ப்ரக்ருதியின் பரிணாமத்தால் (evolution) சரீராதிகள் உண்டாகின்றன வெனும் ப்ரமாணம், சரீராதிகளும் ஸ்தூலஸூக்ஷ்ம (gross and subtle) தாரதம்யங்களைப் பரிணாம க்ரமத்தால் (evolution) அடைகின்றனவெனும் நிஷ்கர்ஷையை ஆதரிக்கும். பரிணாமம் ஶரீரங்களை ஆஶ்ரயித்ததேயன்றி, அவற்றில் நிற்கும் ஜீவன்களை ஆஶ்ரயிக்கவில்லை. ஜீவன்களுடைய தர்மபூத ஜ்ஞானம் ஶரீராநுகுணமாக ஸ்வப்ரகாஶத்தில் ஸங்கோச விகாஸத்தை அடைகின்றது.

இப்படிப்பட்ட உண்மைகள் நமக்கு ஶப்தப்ரமாணத்தாலும் தத்வதர்சிகளுடைய ஸாக்ஷாத்காரத்தாலும் கிடைத்திருக்கின்றன. பதார்த்த ஶாஸ்த்ரங்கள் இவ்வுண்மைகளை மறுக்கமாட்டா; ஸந்தோஷத்துடன் ஒப்புக்கொள்ளும். மதாந்தரங்கள் உண்டாவதற்கு முன்னே நம் பூர்வீகர் இவ்வுண்மைகளை யறிந்துகொண்டார்கள். மதாந்தரங்கள் தத்வங்களில் நிலையை இன்னும் அறியவில்லை. பதார்த்த ஶாஸ்த்ரங்களில் ஶ்ரமப்பட்ட புத்தியானது நம்முடைய ப்ராசீந தர்ஶநங்கட்கு ஸஹாயமாய் நிற்கின்றதென்பதைப் பாஶ்சாத்ய வித்யாவாஸனையில் ஆழ்ந்தவர் யோசிக்க வேண்டும்.

* * * * * *

சென்னை கலா ஸங்க உபந்யாஸங்கள்.

சென்னை கலாஸங்கத்தார் தமது ஸங்கத்தில் தேறிய வித்யார்த்திகளுக்கு விசேஷஜ்ஞாந மளிப்பதற்கென்று, சில நவீந ஶாஸ்த்ராதிகாரிகளெனப் பெயர் கொண்டவர்களை வித்யார்த்திகளுடைய ஜ்ஞாந விஸ்தார நிமித்தமாக உபந்யாஸம் செய்வதற்கென்று நியமித்தார்கள். இந்த ப்ரயத்நம் ஸபலமாகவில்லை யென்றும், வ்ருதாவாக அர்த்த வ்யயத்தில் விஶ்ரமிக்கின்றதென்றும், நம் நாட்டிற்குத் தத்காலம் வேண்டியது அர்த்தார்ஜந ஸௌகர்யங்களுக்கு இயன்ற பதார்த்த ஶாஸ்த்ர பரிசயமென்றும், கலாஸங்கத்தார் வ்ருத்யுபாயமாகாதவற்றில் ப்ரமப்படுவது ஶோகிக்கத்தக்கதென்றும் ஹிந்து பத்ரிகைக்கு எழுதுவார்கள் உண்டு.

நம்முடைய சக்ரவர்த்தி இந்தியாவுக்கு வந்தபோது, கல்கத்தா கலாஸங்கத்தார் முன்பாக நம்தேசத்தின் ப்ராசீந வித்யையை நாம் காப்பாற்றக் கடமைப்பட்டிருப்பதாகவும், அதே காலத்தில், பாஶ்சாத்ய பதார்த்த ஶாஸ்த்ர ஜ்ஞாநத்தையும் நமக்குள் விஸ்தரிப்பிக்க வேண்டுமென்றும் சொன்னார். இவை, நம் நாட்டினர் விஷயத்தில் ஸஹ்ருதயர்களா யிருப்பவர் சொல்லக்கூடிய சொற்கள். சென்னை கலாஸங்கத்தார் இச்சொற்களை ஆதரிக்கின்றவராகத் தோன்றவில்லை.

தேசவித்யை தேசஸ்தரால் ரக்ஷிக்கப்படவேண்டும். தேசாந்தரஸ்தர் ஸஹாயமின்றி அது வ்ருத்தியடைந்தது. தேசாந்தரஸ்தரால் அது ரக்ஷிக்கப்படவேண்டுமென்று நினைத்து, ஸம்ஸ்க்ருத பாஷைக்கும், த்ராவிட பாஷைக்கும், ப்ரதாந உபாத்யாயர்களை விதேசங்களினின்று நியமேந வரவழைப்பது யுக்தமெனத் தோன்றவில்லை.

* * * * * *

சரீர ராஶிகளின் க்ரமபரிணமம்.

சரித்ரமுள்ள வரையில் விஷயபர்யாலோசனையில் ஸமர்த்தர்கள் ஒரு ஜந்துவினுடைய சரீரம் மற்றென்றின் சரீரமாகப் பரிணமிக்கக் கண்டாரில்லை. சரித்ர காலங்கட்கு முன்னும் ஏற்பட்ட க்ரந்தங்கள் உள. அவற்றிலும் ஶரீரங்களின் பரிணமக்ரமம் சிந்திக்கப்பட்டதில்லை. சில ஆதுநிக பாஶ்சாத்ய வித்வான்கள் ஜீவ ஶரீரங்களுடைய க்ரமபரிணமத்தை(evolution) ஊஹிக்கின்றனர். அந்த ஊஹத்தை விவேகிகள் பலர் ஒப்புக்கொள்கின்றார். ப்ரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டியில் பரிணமவாதத்தை ஆதரிக்கின்ற நாமும் அவ்வூஹத்தை ஆதரிக்கப்பொருந்தும்.

ஆனாலும் ஜீவராசிகளுடைய சரீரபரிணமம் (evolution of species) தத்கால ஊஹப்படியே வ்ருத்தியடைந்தனவோ என்பதில் நிச்சய ஜ்ஞாநம் துர்லபம் என்று தோன்றுகின்றது. அந்த விஷயம் எப்படியிருந்தபோதிலும், மநுஷ்யன் லோகத்தில் முதலில் இவ்வண்ணமாகத்தான் உண்டானான் என்பதும், அவன் முதலில் அபிவ்யக்தியை அடைந்தபோது, அவனது சரீரத்துக்கு அவ்யவஹித காரணமாய் நின்றதென நினைக்கப்பட்ட வாநர விசேஷங்களுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு ஸந்நிஹிதமான ஜ்ஞாநஸாமக்ரியுடன் ப்ரகாஶித்தான் என்பதும், ஸித்தாந்தமெனக் கொள்ளக்கூடுமென்பதைப் புத்திமான்கள் யோசிக்கத்தக்கவர். இந்த க்ரமம் (evolution species) ப்ராயிகமென்று யோசித்தாலும், லோகஹிதத்தில் உத்யுக்தனான ஈஶ்வரன் அந்த ஹிதத்தின் பொருட்டே விசேஷஜ்ஞாந ஸம்பந்நரான புருஷரை, பரிணமக்ரமத்தை கூடிப்ராமாக நிறைவேற்றியோ, அல்லது தன்னுடைய ஸத்யஸங்கல்பத்தாலோ ஸ்ருஷ்டித்திருக்கக்கூடாதோ? விஷய பர்யாலோசனையில் ஆழ்ந்தவர்கள் விஷயியை நினைக்கின்றாரில்லை; ஈஶ்வராஸ்தித்வத்தையும் சிந்தியாமல் விடுகின்றனர்.

* * * * * *

தென் இந்திய ஜநங்கள் உத்பத்தி.

இந்திய ஜநங்களின் உத்பத்தியைப்பற்றி எல். கே. அநந்த க்ருஷ்ணய்யர் என்பவர் உபந்யஸித்ததில், இந்தப் பூகோளத்தின் பூர்வாவஸ்தைகளைப்பற்றித் தர்க்கிக்கின்றவர்களுடைய யோசனைகளை வெளியிட்டனர். அவற்றால், இந்தியாவின் தக்ஷிண பாகம் உத்தரபாகத்தினின்று ஒரு கடலால் முன் பிரிக்கப்பட்டிருந்ததாகவும், தக்ஷிண பாகமானது ஆஸ்த்ரேலியா கண்டம் முதல் ஆபிரிக்கா கண்டம்வரையில் பரவிநின்றதும், லுப்தமாய்ப் போய்விட்டதுமான ஒரு கண்டத்தில் சேர்ந்ததென்றும், தென்னிந்தியா, ஸிம்ஹலத்தீவு முதலான ப்ரதேசங்களின் ஆதி ஜநங்களும், ஆபிரிக்கா ஜநங்களும், ஆஸ்த்ரேலியா ஜநங்களும், ஆஸ்த்ரேலியாவுக்கும் இந்தியாவுக்கும் மத்யே இருக்கின்ற த்வீபங்களின் ஜநங்களும் ஒரே ஜாதியராய் இருந்து, லுப்தமான கண்டத்தில் வஸித்தாரென்றும் ஊஹிக்கப்படுகின்றது. இவ்வூஹம் நாம் ஸந்தோஷிக்கத்தக்கது. இன்னும் அண்டமான் நிகோபர் திட்டுகளின் பூர்வஜநங்கட்கும் ஆபிரிக்கா ஜநங்கட்கும் ஜாதி ஸாமாந்யம் சொல்வாரும் உளர்.

ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தையும் அதன் உத்தர காண்டத்தையும் நன்றாய்ப் படித்தால், வால்மீகியால் வர்ணிக்கப்பட்ட ராக்ஷஸருக்கும், ஆபிரிக்கா மலேயா ஜநங்கட்கும் ஜாதிஸாமாந்யம் சொல்லக்கூடும். லங்கையில் முன்வஸித்த ஸுமாலி முதலான ராக்ஷஸர்கள் உபேந்த்ரனால் துரத்தப்பட்டு, அதற்கும் தென்புறத்திலிருந்த பாதாளம் போய்ச்சேர்ந்தார்கள் என்று, உத்தர ஸ்ரீராமாயணத்தில், 'த்யக்த்வா லங்காம் கதா வஸ்தும் பாதாளம் ஸஹபாந்தவா:' இத்யாதி வாக்யங்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. பிறகு, ஹிமவத் பர்வதவாஸியான யக்ஷராஜன் லங்கையில் வந்து வஸித்தான். ஸுமாலியின் துஹித்ரனான ராவணன் குபேரனை ஜயித்து லங்கையை மீட்டுக்கொண்டான். அவனாளுகைக் குட்பட்ட ராக்ஷஸர்கள் லுப்தமான கண்ட ஜநங்களாயிருக்க வேண்டும். பங்காள தேசத்துக்குத் தென்புறத்தில் தத்காலம் ஸமுத்ரமாயிருக்கும் ப்ரதேசத்திலும் பாதாளமிருந்ததாகப் புராணங்கள் சொல்லும். நிகோபர்முதலான தீவுகள் அதன் சேஷமென்று அவ்விடம் வஸிக்கும் ஜநங்களுடைய ஆகாரத்தால் ஊஹிக்கக்கூடும். ராக்ஷஸரல்லாத சில ஜாதியார் தென்னிந்தியாவின் மலைப்ரதேசங்களில் வஸித்தனர் என்றும் ஜாத்யுத்பத்தி சாஸ்த்ர பரிசயமுடையோர் சொல்வதால், ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தின் பூர்வ வ்ருத்

தாந்தங்கள் அபூர்வமான தத்கால பாஸ்த்ர யோசனைகட்கு ஸஹாயமாயும் நிற்கின்றன. மிகவும் அவஸரப்பட்டுப் பரித்யாகம் செய்யப்படும் பூர்வகதைகளை மேலே விவரிக்கப்பட்ட பாஃசாத்யர் நிர்ணயங்களைக்கொண்டு பர்யாலோசித்தால், அவற்றின் ஸமுதாய நிர்ணயங்களை யாவரும் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடும். நாம் பலமுறைகாட்டிய வண்ணம், ஸம்ஸ்க்ருத பாஷாக்ரந்தங்கள் யாவத்தையும் போதித்தாலும், ராமாயண பாரத புராணுதிகள் புத்தன் காலத்துக்கு முற்பட்டன வென்றும் தோன்றும்.

* * * * * *

கண்ணப்பா பண்ணிய யோசனை.

கண்ணப்பா என்ருெருவர் சென்னை கலாசாலையில் ஓர் உதவி வாத்யாராம். ஒரு வருஷகாலத்தில் நம் ராஜதானியில் எழுதப்பட்ட புஸ்தகங்களைப் பற்றி யோசித்து, ஜனவரி மாஸம் 28-ம் தேதி ஹிந்து பத்ரிகைக்கு அவர் எழுதுகிருர். முடிவில் ப்ரிடிஷ் ராஜ்யத்தின்கீழ் தென்னிந்தியா மாறுதல் அடைகின்றதென்றும், அது பழையஜாதிகளையும் ஆசாரங்களையும் தொலைத்து விடுகிறதென்றும், சட்டத்தாலும் ஒழுங்காலும் புதிய ஸர்வே கற்களை நடுகின்றதென்றும், அது ஜாதியால் உண்டாகும் த்வேஷங்களை நீக்குகின்றதென்றும், ஒரு புதிய குடிபரசை உண்டாக்குகின்றதென்றும், நம் நாட்டிற்கும் நல்ல காலம் வருவதை ஸூசிப்பிக்கின்றதென்றும் எழுதுகின்ருர். நமக்குத் தெரிந்தவரையில் 30-ஸம்வத்ஸரத்தின் முன்னுல் நம்தேசத்தில ஜாதிப்ரயுக்த த்வேஷம் இல்லை. எல்லா ஜாதியர்களும் ஒற்றுமையாக வாழ்ந்தனர். சிலர் தாம் கொண்ட உத்தேசங்களை ஸுலபமாக அடைவதற்காக அந்த ஜாதி க்ருதமான த்வேஷத்தை ஸ்ருஷ்டித்தார்கள். அதன் பரிணும பலங்களாக ஸம்பவித்த புருஷர்களில் கண்ணப்பா ஒருவர். அவர்கள் தாங்களின்னுரென்று அறியத்தகாத ஒருமாறுபாட்டை அடையலாம். மஹம்மதியர் மஹம்மதியராகவே நிற்பர். கிறிஸ்தவர் கிறிஸ்தவராகவே நிற்பர். மற்ருேர் இவ்விரண்டு வகுப்புகளில் ஒன்றில் சேரலாம். இல்லாவிட்டால் அநாமதேயர்களாய் நிற்கலாம். வைதிக ஸம்ப்ரதாயஸ்தர், தொகையில் குறைந்தாலும் வேருகத்தான் நிற்பர். சட்டமும் ராஜாங்கத்தார் பலமும் இவர்க்குள் கலகத்தை ஒழிக்கலாம். மஹம்மதியர் தம் மதத்தை விடாமலும், கிறிஸ்தவர் தம் மதத்தை விடாமலும், ஹிந்துக்கள் தம் மதத்தை விடாமலும், குடியரசு கிடைக்கக் கூடுமானுல், ஹிந்துக்கள் மாத்ரம் ஸ்வஜந்ம விரோதிகளாவானேன்? அவர்கள் த்ருணத்தை இச்சித்து மற்றதைத் துறந்தார். ஏனையோர் அவ்வண்ணம் செய்தாரில்லை. குடியரசு ஏற்பட்டால் ஹிந்து பதிதர்க்காக மாத்ரம் அது ஏற்படமாட்டாது.

ஶ்ரீ:

ஶ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஶ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம:

முமுக்ஷுவுக்கு குரு ஸேவையின்

ஆவஶ்யகத்வம். *

லக்ஷ்மீ கடாக்ஷ ஸந்தோஹ ஸம்ஜாத மஹதாதர: ।
விஶ்வஸ்தோ வெங்கடாத்ரௌ யோ தத்யாத் த்ரவ்யாண தத்ய நம: ॥

நாஸீவங்கஜ ஜ்ஞாநாஸநஜந்யா விஜ்ஞாபிதம் யேயஸா தத்வஜ்ஞாநவஹிம்ஸநம் கருணயா வக்ஷஸ்ஸ்ம் ஶோபயா । ஶ்ருஷ்டாம் காருண்யாத்மநா தநூஹ்யதாம் ஶ்ருங்காரவ்யஹிம்ஸாம் ஸாஹம: கதவ்யா வ்ருத்திவத்திதா விஜயதே ஸ்தம்யோடஜநாதரள ஸூரி: ॥

யஸ்யாபாரக்ருபாரஸேந நவிநா காந்தாடவி ஸம்வ யந்தே ஜநதாநாம் ஸதஸத்விவேகஜநிகா ஶ்ரேய:ஸமும் ஸ்யாச் காந்த: । ஸர்வேஶஸ்ய நிஸர்க ஸௌஹார்தஜஸோ யத்ராப்யர வாயாஷ்டித்வம் ப்ராமாணஸௌ வாநவிருஜபதாம் ஸவ்ருத்ய ஸந்தேஶிக: ॥

இந்த மஹாஜந கோஷ்டியில் அடியேன் விஜ்ஞாபநம் பண்ணப் போகிற விஷயங்களில் அசதுரங்களான ஶப்தங்களும் யுக்திகளும் உபபாதங்களு மிருந்தாலும் ஹம்ஸங்களுடைய க்ஷீர நீர விவேசந ந்யாயத்தினல் ஸாரக்ராஹிகளான பெரியோர்கள் ஸாநுக்ரஹர்களாய் க்ஷமித்து அடியேன் விஜ்ஞாபநம் செய்யு

---

* இது, சென்ற மார்கழி மாஸத்தில் ஸ்ரீ திருவெவ்வுளூரில் நடந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மஹாஸங்கத்தில், ஸ்ரீ. உ.வே. கபிஸ்தலம் ரங்கநாதாசார்யரால் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸத்தில் ஒரு பாகம்.

மெல்லாவற்றையும் ச்ருதியுக கோசரங்களாகச் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

முமுக்ஷுக்களால் ஆசைப்படத்தக்கதான புருஷார்த்தம் எது? என்னில்:—இஹத்தில் சாஸ்த்ர சோதிதமான ஓர் உபாயாநுஷ்டாநத்தினால் ஸர்வ கர்ம பந்தங்களையும் விட்டு, அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே பரமபதம் சென்று, அவ்விடத்தில் 'ஸத்யம் ஜ்ஞாநம் ப்ரஹ்ம' இத்யாதிகளிற் சொல்லியிருக்கிறபடி தீப்யமானனான ஸர்வ ஸ்வாமியாகிற ஸ்ரீய:பதியின் திவ்ய குண விக்ரஹ சேஷ்டித விபூதிகளாகிற ஸர்வ ப்ரகாரங்களுடன் அந்த ஸர்வ ஸ்வாமியை அநுபவிப்பதனால் உண்டாகும் மஹாநந்தமே. இது தான் மோக்ஷ ஸுக மென்னப்படும். தாஸனுக்கு ஸ்வாமிஸேவை ஸ்வரூப ப்ராப்த மென்று லோகத்திலும் ஸித்தமா யிருக்கிற படியாலும், இங்கும்

"பதிம் விஶ்வஸ்யாத்மேஶ்வரம்"

"தாஸபூதா: ஸ்வத: ஸர்வே ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மந:"

இத்யாத்யநேக ப்ரமாணங்களில் 'ஸ்ரீய:பதி ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஸ்வாமி' என்றும், 'ஆத்மாக்கள் அவனுக்கு தாஸர்கள்' என்றும், ச்ருதிகள் உத்கோஷிக்கிறபடியாலும், இந்த மோக்ஷ ஸுகமானது இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபாநுசிதமன்று. இந்த ஸுகம்,

"யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ ।
ஆநந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்வாந்"

இத்யாதிகளிலே அளவில்லாதபடி அவாங்மநஸ கோசரமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

"ஸ கல்வேவம் வர்த்தயந் யாவதாயுஷம் ப்ரஹ்மலோக மபி
ஸம்பத்யதே - ந ச புநராவர்த்ததே ந ச புநரா
வர்த்ததே"

இத்யாதி ச்ருதிகளிலும்,

"மாமுபேத்ய து கௌந்தேய புநர்ஜந்ம நவித்யதே"

"இதம் ஜ்ஞாநமுபாச்ரித்ய மம ஸாதர்ம்யமாகதா: ।
ஸர்கேபி நோபஜாயந்தே ப்ரளயே ந வ்யதந்தி ச ॥"

இத்யாதி ஸ்ம்ருதிகளிலும் இந்த ஸுகம் நித்யமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

"அநாவ்ருத்தி: சப்தாத் அநாவ்ருத்தி: சப்தாத்"

என்று ஸூத்ரகாரரும் அருளிச்செய்திருக்கின்றார். ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வசக்தித்வ ஸர்வஜகத் காரணத்வாதி விசிஷ்டனான ஈச்வரன் ஒருவன் இருக்கிறான் என்று சாஸ்த்ர ரூபசப்த ப்ரமாணத்தினால் எப்படி அறியப்படுகிறதோ, அப்படி அவ்வீச்வரனை ஸர்வகர்மபந்த விநிர்மோக பூர்வகமாய் அடைந்தவர்களுக்குப் புநராவ்ருத்தி இல்லையென்றும், அந்த சப்த ப்ரமாணத்தினாலேயே அறியப்படுகின்றது என்பது இந்த ஸூத்ரார்த்தம். ஏவம் விதமான மோக்ஷஸுக ப்ராப்திக்கு ப்ரதமமான உபாயம் ஸதாசார்ய ஸம்பந்தமென்பதை சாஸ்த்ர ப்ராமாண்யத்தை அவலம்பித்தே உபபாதநம் செய்யத்துணிகின்றேன்.

"பரீக்ஷ்ய லோகாந் கர்மசிதாந் ப்ராஹ்மணோ நிர்வேதமாயாத் - நாஸ்த்யக்ருத: க்ருதேந - தத்விஜ்ஞாநார்த்தம் ஸ குருமேவாபிகச்சேத் ஸமித்பாணி: ச்ரோத்ரியம் ப்ரஹ்மநிஷ்டம் - தஸ்மை ஸ வித்வாநுபஸந்நாய ஸம்யக் ப்ரசாந்த சித்தாய சமாந்விதாய யேநாக்ஷரம் புருஷம் வேத ஸத்யம் ப்ரோவாச தாம் தத்த்வதோ ப்ரஹ்மவித்யாம்" என்று முண்டகோபநிஷத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. எவனொருவன் ஸாங்க வேதாத்யயநம்செய்து மீமாம்ஸா ந்யாயங்களினால் 'யாகாதிகர்ம பலங்களான ஸ்வர்க்காதிகள் அல்பங்கள் அஸ்திரங்கள்' என்றும், 'அநல்பமாயும் ஸ்திரமாயுமுள்ள ப்ரஹ்மாநுபவ பலம் கர்ம ஸாத்யமன்று' என்றும் ஒரு நிச்சயத்தை அடைந்து, 'அந்த ப்ரஹ்மாநுபவத்தை எப்படி ஸாதித்துக்கொள்ளலாம்?' என்று நிர்வேதப்படுகிறானோ, அவன், ப்ரஹ்மாநுபவோபாய விஜ்ஞாநார்த்தமாக, வேதாந்த சாஸ்த்ரத்தில் ஜ்ஞாந வைசத்யத்தையும் ப்ரஹ்ம ஸாக்ஷாத்காராநுகுணமான குண பௌஷ்கல்யத்தையும் உடையனான ஸதாசார்யனையே யத்கிஞ்சி துபஹார ஹஸ்தனாய் விநய

பூர்வகமாக அடைய வேண்டும். அந்த ஆசார்யனும், ஸச்சிஷ்யனாக வந்த இவனுக்கு ப்ரஹ்ம வித்யையை யதாவத்தாக ஏகாந்தத்திலே உபதேசிக்க வேண்டும் என்பது இந்த ச்ருதியின் அர்த்தம். இந்த ச்ருதியில் 'ஆசார்யனையே அடையவேண்டும்' என்பதிலுள்ள அவதாரணத்தினால் விவக்ஷிதமான அர்த்தத்தை மஹர்ஷிகள் பின்வருமாறு விவரித்திருக்கிறார்கள்:—

" न जन्मना नाध्ययनैर्न यज्ञैर्नाश्रमैरपि ।
न त्यागमात्रादुपायात् स्वतन्त्रात् सदाचार्यानुग्रहं विना ॥ "

ஸதாசார்யாநுக்ரஹமில்லாவிட்டால், உத்க்ருஷ்ட குலத்தில் ஜந்மம் அடைவதனாலேயும், ஷடங்கவேதாத்யயநம் செய்வதனாலேயும், யாகாதி கர்மங்களை அநுஷ்டிப்பதனாலேயும், ப்ரஹ்மசர்யம் முதலிய ஆச்ரமங்களில் வர்த்திப்பதனாலேயும், ஸ்வதந்த்ரமாக அநுஷ்டிக்கப்பட்ட ப்ரபத்தியினாலேயும் ப்ரஹ்ம ப்ராப்தி லபிக்காது என்பது இந்த ச்லோகத்தின் அர்த்தம். [இந்த ச்லோகத்தில் 'த்யாக' என்னும் சப்தத்திற்கு

" निक्षेपापरपर्यायो न्यासः पञ्चाङ्गसंयुतः ।
संन्यासस्त्याग इत्युक्तः शरणागतिरित्यपि ॥ "

என்று ஸ்ரீரஹஸ்ய த்ரய ஸாரத்தில் பரிகர விபாகாதிகாரத்தில் ஆசார்யோதாஹ்ருத ப்ரமாணத்தினால் ப்ரபத்தி பரத்வம் ஸித்தம். இல்லாவிட்டால், இந்த 'த்யாக' என்னும் சப்தம் ப்ரஸித்தி ப்ராசுர்யத்தினால் தாந பரமென்றும் சொல்லலாம்.]

தவிரவும்,

" पापिष्ठः क्षत्रबन्धुश्च पुण्डरीकश्च पुण्यकृत् ।
आचार्यवत्तया मुक्तौ तस्मादाचार्यवान् भवेत् ॥ "

இத்யாதிகளிலும் முமுக்ஷுவுக்கு ஆசார்ய ஸம்பந்தம் ஆவச்யகமென்று நிஷ்கர்ஷித்திருக்கிறார்கள். ம்ருக பக்ஷி முதலியவைகளின் ஹிம்ஸா ரூபங்களான அதிக்ரூர பாபங்களை யாவத்தேஹம் செய்து கொண்டிருந்த க்ஷத்ரபந்து என்னும் பெயருடைய ஒருவனும், மஹா புண்யக்ருத்தான புண்டரீக ரென்பவரும் ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தினாலேயே முக்தர்களானபடியால், மோக்ஷார்த்தியானவன் ஆசார்யனையே ஆச்ரயிக்கவேண்டுமென்பது இந்த ச்லோகத்தின்

அர்த்தம். ப்ராணிஹிம்ஸாஜீவியான க்ஷத்ரபந்து என்னும் ஒருவன், ஒருநாள் அரண்யத்தில் வழிதப்பி வந்த ஒரு ப்ராஹ்மண ஶ்ரேஷ்டனுக்குப் பத்மம் நிறைந்த ஒரு ஸரஸ்ஸைக்காட்டி ஶ்ரமம் தீரும்படி பண்ணினபடியால், ஸாநுக்ரஹனான அந்த ப்ராஹ்மணன் க்ரூரமான ப்ராணிஹிம்ஸா வ்ருத்தியை விடச்சொல்லியும், விடமாட்டேனென்று சொல்ல, இவனுடைய தக்ஷிண ஶ்ரோத்ரத்தில் 'கோவிந்த' என்னும் மூன்று அக்ஷரங்களை உபதேஶித்து

"உத்திஷ்டதா ப்ரஸ்வபதா விஶ்வஸிதேந க்ஷிஷ்யதா।
கோவிந்தேதி ஸதா வாச்யம் க்ஷுத்த்ருட்ப்ரஸ்கலிதேஷு ச ॥"

என்று 'இதை எப்பொழுதும் சொல்லிக்கொண்டு உனது வ்ருத்தியைச் செய்யக்கடவாய்' என்று சொல்லிப்போன பின்பு, இந்த க்ஷத்ரபந்துவும், அந்த ப்ராஹ்மண ஶ்ரேஷ்டன் சொன்னபடியே யாவஜ்ஜீவம் கோவிந்த நாமோச்சாரண பூர்வகமாகவே தனது வ்ருத்தியைச் செய்துகொண்டு ஶரீர வியோகாநந்தரம் அந்தக் கோவிந்த நாமோச்சாரண மாஹாத்ம்யத்தாலே ப்ராஹ்மண ஜந்மத்தை அடைந்து, பூர்வஜாதி ஸ்மரணத்தினால் மிகவும் கிந்நனாய் ஸ்தோத்ராதி ரூப பக்தியினால் பகவானை ஸாக்ஷாத்கரித்து அந்த ஜந்மத்திலே மோக்ஷத்தை அடைந்தானென்று விஷ்ணு தர்மத்திலே க்ஷத்ர பந்துவின் உபாக்யாநம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. யாகதாநாத்யநேக புண்யகர்மங்களையே செய்துகொண்டிருந்த புண்டரீக ரென்பவர் ஸ்ரீநாரத பகவானால் உபதேஶிக்கப்பட்ட ப்ரஹ்ம வித்யையை அநுஷ்டித்து முக்தரானாரென்று மஹாபாரதத்திலே மோக்ஷதர்மத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இப்படி இந்த ஶ்லோகத்திற் சொல்லியிருக்கிறபடியால், ஸதாசார்யாநுக்ரஹம் பிறந்தால் பூர்வாநுஷ்டிதங்களான மஹா பாதகங்களும் மோக்ஷத்திற்கு ப்ரதிபந்தகங்களாகமாட்டா. அந்த அநுக்ரஹமில்லாமற் போனால் புண்யகர்மங்களும் மோக்ஷத்திற்கு ஸாதகங்களாகா வென்று ஸித்தமாயிற்று.

இப்படியானால் மோக்ஷார்த்திக்குப் புண்யகர்ம ப்ரவ்ருத்தி அநாவஶ்யகமாக ப்ரஸங்கியாதோ என்று ஶங்கிக்கலாம்.

"தமேதம் வேதாநுவசநேந ப்ராஹ்மணா விவிதிஷந்தி,
யஜ்ஞேந தாநேந தபஸாऽநாஶகேந"

இத்யாதி ஶ்ருதிகள், யஜ்ஞதாநாதி புண்யகர்மம் ப்ரஹ்ம வித்யையில் ப்ரவ்ருத்தியை உண்டாக்குமென்று சொல்லுகிறபடியால், புண்ய கர்ம ப்ரவ்ருத்தி அநாவஶ்யமென்று சொல்லக்கூடாது.

“கஷாயே கர்மபி꞉ பக்வே ததோ ஜ்ஞாநம் ப்ரவர்த்ததே”

இத்யாதிகளில் மஹர்ஷிகளும் இப்படியே சொன்னார்கள். ப்ரஹ்ம ஜ்ஞாந விரோதிகளான ப்ராசீந பாபங்கள் புண்ய கர்மங்களினால் நஷ்டங்களான பின்பு ப்ரஹ்மஜ்ஞாநம் ப்ரதிஷ்டிதமாகு மென்பது இந்த ஶ்லோகார்த்தம். ஆகையால், நம்முடைய ஸித்தாந்தத்தில் ஜ்ஞாநம் அங்கி யென்றும், கர்மம் அங்கமென்றும் சொல்லப்படுகின்றது.

‘புத்தி மாந்த்யத்தை யுடையவர்களுக்கு ப்ரஹ்மஜ்ஞாந ஸம்பாதநார்த்தமாக ஆசார்ய ஸமாஶ்ரயணம் அவஶ்யமாகக் கூடும். ஶாஸ்த்ரங்களில் பண்டிதர்களாக இருக்கிறவர்களுக்கும் ஆசார்யோபதேஶம் வேண்டுமோ? அது இல்லாமலேயே புத்தி ஸௌக்ஷ்ம்யத்தினால் தாமே புஸ்தகாவலோகநாதிகளைச் செய்து ப்ரஹ்ம ஜ்ஞாநத்தை ஸம்பாதித்துக்கொள்ள ஶக்தராயிருக்கிறபடியால், பண்டிதர்களுக்கு ஆசார்யோபதேஶம் அவஶ்யமில்லை’ என்று ஒரு ஆக்ஷேபம் ஜநிக்கலாம். இதற்கு,

“யத்ருச்சயா ஶ்ருதோ மந்த்ரஶ் சந்நேநாத சலேந வா ।
பத்ரேக்ஷிதோ வா வ்யர்த்தஸ்ஸ்யாத் தத்ருசாநர்த்தோபவேச ॥”

இத்யாதிகளினால் மஹர்ஷிகளே உத்தரம் சொல்லியிருக்கிறார்கள். மந்த்ரமும் மந்த்ரார்த்தமும், யத்ருச்சையாய் ஶ்ருதமானாலும், சுவர் மறைவில் நின்று ஶ்ருதமானாலும், ஆக்ஷேப வ்யாஜத்தினால் ஶ்ருதமானாலும், புஸ்தகத்தில் த்ருஷ்டமானாலும், வ்யர்த்தமாகப் போவதன்றிக்கே அநிஷ்ட பலத்தையும் கொடுக்கும் என்பது இந்த ஶ்லோகத்தின் அர்த்தம். யத்ருச்சையாய் ஶ்ரவணமாவது— இதர கார்யார்த்தமாக ப்ரவ்ருத்திக்கும்பொழுது தைவாத் ப்ராப்தமாகும் ஶ்ரவணமே.

“ஆசார்யவாந் புருஷோ வேத”

“ஆசார்யாத்த்யேவ விதிதா வித்யா ஸாதிஷ்டம் ப்ராபச”

“𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍇𑌵𑍇 𑌪𑌰𑌾 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌦𑍇𑌵𑍇 𑌤𑌥𑌾 𑌗𑍁𑌰𑍌 ।
𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑍇 𑌕𑌥𑌿𑌤𑌾 𑌹𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 ॥”

என்கிற ஶ்ருதிகளிலும் ‘ஆசார்யோபஸதநம் பண்ணுகிறவனே ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை யதாவத்தாக அறியத்தக்கவன். ஆசார்யனிடத்தில் நின்றுமே விதிதமான ப்ரஹ்ம வித்யை ஸாதுவாக இருக்கும். பகவானிடத்தில் போல ஆசார்யனிடத்திலும் பக்தி பண்ணுகிறவனுக்கே இந்த அர்த்தங்கள் விஶதங்களாகும்’ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ‘𑌆𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌵𑍇𑌦’ என்னுமிடத்தில் ‘𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿’ ப்ரத்யயத்தினால் ஸம்யக் ஆசார்யோபஸதநம் விவக்ஷிதமென்று அதிகரண சிந்தாமணியில் வ்யக்தமாக இருக்கின்றது.

“𑌦𑍇𑌵𑌮𑌿𑌵𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤”

என்று ஆபஸ்தம்பரும் அருளிச் செய்தாரிறே.

உபாஸநமாவது—ப்ரீதி பூர்வகமான த்யாநம்.

“𑌶𑍁𑌶𑍍𑌰𑍂𑌷𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌤𑌾𑌯 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌤𑌾𑌯”

இத்யாதிகளில் ஶாஸ்த்ரார்த்த ஶ்ரவணத்தில் ஶ்ரத்தையையும் ஶாஸ்த்ரோக்தங்களான குணங்களையு முடையவனான ஸச்சிஷ்யனுக்கு மோக்ஷ ப்ராப்த்யுபாயமான ப்ரஹ்ம வித்யையை ஆசார்யன் உபதேஶிக்கவேண்டுமென்று மஹர்ஷிகள் நியமித்தார்கள்.

ஶாஸ்த்ரோக்தங்களான ஶிஷ்ய குணங்கள் எவையென்றால் - ஆசார்யோபதிஷ்டங்களான அர்த்தங்களில் ப்ராமாணிகத்வ புத்தியும் கௌதம மஹர்ஷியாற் சொல்லப்பட்டிருக்கும் எட்டு ஆத்ம குணங்களுமே.

“𑌅𑌷𑍍𑌟𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌗𑍁𑌣𑌾𑌃 — 𑌦𑌯𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑍇𑌷𑍁, 𑌕𑍍𑌷𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌃, 𑌅𑌨𑌸𑍂𑌯𑌾, 𑌶𑍌𑌚𑌂, 𑌅𑌨𑌾𑌯𑌾𑌸𑌃, 𑌮𑌙𑍍𑌗𑌳𑌂, 𑌅𑌕𑌾𑌰𑍍𑌪𑌣𑍍𑌯𑌂, 𑌅𑌸𑍍𑌪𑍃𑌹𑌾 𑌇𑌤𑌿”

என்பது கௌதம ஸூத்ரம். ஸர்வ பூதங்களினிடத்தும் தயை, க்ஷமை, அநஸூயை, ஶௌசம், அநாயாஸம், மங்களம், அகார்பண்யம், அஸ்ப்ருஹை, ஆகிய இந்தக் குணங்களுடைய ஸ்வரூபங்களை

“பரே வா ப³ந்து⁴வர்கே³ வா மித்ரே த்³வேஷ்டரி வா ஸதா³ ।
ஆபந்நே ரக்ஷணம் யத்து ஸா த³யா பரிகீர்த்திதா ॥
பா³ஹ்யே வாத்⁴யாத்மிகே சைவ து³:கே² சோத்பாதி³தே பரை: ।
ந குப்யதி நோ ஹந்தி ஸா க்ஷமா பரிகீர்த்திதா ॥
யோ யத்³கு³ணைர்கு³ணம் கார்யம் வா ஸஹதே தோ³ஷமேவ வா ।
ந த்³விஷ்யாத்தம் ஸதா³ ப்ராஜ்ஞ: ஸாநஸூயா ஸ்ம்ருதா பு³தை⁴: ॥
அப⁴க்ஷ்யபரிஹாரஶ்ச ஸம்ஸர்க³ஶ்சாப்யநிந்தி³தை: ।
ஸ்வத⁴ர்மே ச வ்யவஸ்தா²நம் ஶௌசமேதத்ப்ரகீர்த்திதம் ॥
யதா³ரம்பே⁴ ப⁴வேத்பீடா³ நித்யமத்யந்தமாத்மந: ।
தத்³வர்ஜயேத்³த⁴ர்ம்யமபி ஸோऽநாயாஸ: ப்ரகீர்த்தித: ॥
ப்ரஶஸ்தாசரணம் நித்யமப்ரஶஸ்தவிவர்ஜநம் ।
ஏதத்³தி⁴ மங்க³லம் ப்ரோக்தம்ருஷிபி⁴ஸ்தத்த்வத³ர்ஶிபி⁴: ॥
ஸ்தோகாத³பி ஹி தா³தவ்யமதீ³நேநாந்தராத்மநா ।
அஹந்யஹநி யத்கிஞ்சித³கார்பண்யம் ஹி தத்ஸ்ம்ருதம் ॥
யதோ²த்பந்நேந ஸந்தோஷ: கர்த்தவ்ய: ஸ்வார்ஜிதைர்த⁴நை: ।
பரார்த²ம் நாபி⁴லாஷேத ஸாऽஸ்ப்ருஹா பரிகீர்த்திதா ॥”

என்று ப்ருஹஸ்பதி விவரித்திருக்கிறார். இதன் அர்த்தமாவது— சத்ரு மித்ராதிகளின் ஆபத்தைநிவாரணம்செய்வது தயை; அபகாரம் பண்ணினவன் விஷயத்தில் கோபமில்லாமல் இருக்கை க்ஷாந்தி; இதரர்களுடைய அப்யுதயத்தில் த்வேஷம் பண்ணாமல் இருக்கை அநஸூயை; அபக்ஷ்ய பரிஹாரமும் ஸத்ஸங்கமும் ஸ்வதர்மாநுஷ்டாநமும் சௌசம்; தர்மமாயிருந்தாலும் ஸர்வதா மிகவும் சாரீர மாநஸ பீடாகரமான கார்யத்தில் அப்ரவ்ருத்தி அநாயாஸம்; லோக ப்ரசஸ்தமானதைச் செய்கிறதும் அப்ரசஸ்தத்தை விடுகிறதும் மங்களம்; அல்பமானாலும், ப்ரீதி பூர்வகமான தாநம் அகார்ப்பண்யம்; ஸ்வார்ஜிதமாயுள்ள தநத்தினாலேயே ஸந்தோஷமும் பரதநாபேக்ஷையும் அஸ்ப்ருஹை.

“யஸ்யைதே சத்வாரிம்ஶத்ஸம்ஸ்காரா ந சாஷ்டாவாத்மகு³ணா ந ஸ ப்³ரஹ்மண: ஸாயுஜ்யம் ஸாலோக்யம் ச க³ச்ச²தி”

என்னும் ஸூத்ரத்தினால், கர்ப்பாதானாதி சத்வாரிம்சத் ஸம்ஸ்காரங்கள் பூர்ணங்களாக இருந்தாலும், இந்த எட்டு ஆத்மகுணங்கள் இல்லாமற்போனால் ப்ரஹ்ம ப்ராப்தி கிடைக்காது என்று கௌதமரே அருளிச்செய்திருக்கிறார். இதனால், சாரீரங்களான ஸம்ஸ்காரங்களைக் காட்டிலும் ஆத்ம குணங்கள் ப்ரதானமென்று ஸூசிதமாயிற்று. இப்படி இந்த எட்டு ஆத்மகுணங்களை உடையனான ஸச்சிஷ்யனுக்கு மோக்ஷ ப்ராப்த்யுபாயமான ப்ரஹ்ம வித்யையை கோபனம் பண்ணாமல் உபதேசிப்பது ஸதாசார்ய க்ருத்யம் என்பது ஸித்தம்.

இப்படிப்பட்ட ஸதாசார்ய ஸம்பந்தத்திற்கு உபாய விசேஷம் ப்ரமாண ஸித்தமாக இருக்கிறபடியால், அந்த ஸம்பந்தம் ஸர்வருக்கும் அநாயாஸமாகவே கடிக்கமாட்டாது. அந்த ப்ரமாணமாவது—

"𑌈𑌶𑍍𑌵𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌸𑍌𑌹𑌾𑌰𑍍𑌦𑌂 𑌯𑌦𑍃𑌚𑍍𑌛𑌾𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌤𑌥𑌾 ।
𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃 𑌕𑌟𑌾𑌕𑍍𑌷𑌮𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑌮𑌾𑌭𑌿𑌮𑍁𑌖𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌸𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌕𑍈𑌃 ॥
𑌸𑌂𑌭𑌾𑌷𑌣𑌂 𑌷𑌡𑍇𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌹𑍍𑌯𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌹𑍇𑌤𑌵𑌃 ।"

என்னும் ஸ்ம்ருதிவாக்யம், ஈச்வரனுக்கு ஸர்வசேதந ஸாதாரணமாய் அநாதியாக இருக்கும் ஸஹஜகாருண்யம் 1, யாத்ருச்சிக ஸுக்ருதம் 2, சேதநனிடத்தில் ஜந்மகாலத்தில் உண்டாகிற விஷ்ணு கடாக்ஷம் 3, விஷ்ணுவினிடத்தில் அத்வேஷம் 4, விஷ்ணுவினிடத்தில் ஆபிமுக்யம் 5, ஸாத்விகர்களுடன் ஸம்பாஷணம் 6; இந்த ஆறும் ஆசார்ய ஸம்பந்தத்திற்குக் காரணங்களென்று போதிக்கின்றது. இவைகளுள் பூர்வபூர்வம் உத்தரோத்தரத்திற்குக் காரணமாக இருக்கும். இங்கு "𑌈𑌶𑍍𑌵𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌸𑍌𑌹𑌾𑌰𑍍𑌦𑌂" என்னு மிடத்தில் "𑌈𑌶 𑌐𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑍇" என்று ஐச்வர்யார்த்தகமான '𑌈𑌶' தாதுவினால் நிஷ்பந்நமான ஈச்வர சப்தத்திற்கு அவயவார்த்தமானது நியமநம். தன்னுடைய இச்சையினால் இதர வஸ்துக்களுக்கு ஒரு வ்யாபாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளுக்கு ப்ரயோஜகனாய் இருப்பது 'நியமநம்' என்று சொல்லப்படும். இந்த அவயவார்த்தத்தினால், 'ஈச்வரன், சேதநனை அநாத்யபராதங்களினால் இவ்வளவு காலம் ஸம்ஸாரத்தில்

தள்ளுவித்திருந்தாலும், இப்பொழுது ஒரு ப்ராசீந ஸுக்ருத விஶேஷ பரிபாக மென்னும் வ்யாஜத்தினால் ஸாநுக்ரஹனாகி இச் சேதனுக்கு மோக்ஷோபாயத்தில் ஒரு வித ப்ரவ்ருத்தியை உண்டாக்குவதற்கும் வல்லன்' என்று ஸூசிதமாயிற்று. ஈஶ்வர ஶப்தத்திற்கு ஸமுதாயார்த்தமானது ஸ்வாமித்வம் என்பது தான். இதனாலே, அவயவார்த்தமான நியமநத்திற்கு ஔசித்யம் வ்யஞ்ஜிதமாகிறது. உடையவன் தனது வஸ்துக்களை யதேஷ்டமாக உபயோகிக்கலாமிறே. இப்படி ஈஶ்வர ஶப்தத்திற்கு யோகரூடத்வமானது,

“யோ லோகத்ரயமாவிஶ்ய பிபர்த்யவ்யய ஈஶ்வர:”

என்னும் ஶ்லோக பாஷ்ய வ்யாக்யாந ப்ரகரணத்தில்,

“கேவலம் நியந்த்ருத்வாதி விஶிஷ்டேஷ்வபி ஈஶ்வரஶப்தஸ்ய ப்ரயோகாத் தத்வ்யாவ்ருத்யர்த்தம் லோகத்ரயமாவிஶ்யேதி நியமநவிஶேஷ உக்த: ப்ரவேஶநியமநாதிஸாமான்யேந ஈஶ்வரஶப்த ஸமாப்யேநைவ ஶேஷித்வபர்யந்தம் வ்யுத்பாதிதம்”

என்னும் ஸ்ரீ தாத்பர்ய சந்த்ரிகா ஸ்ரீ ஸூக்தியினால் ஸித்தம். ‘யோகம்’ என்பது அவயவஶக்திக்கும், ‘ரூடி’ என்பது ஸமுதாய ஶக்திக்கும் பெயர்.

யாத்ருச்சிக ஸுக்ருதமாவது - அசிந்திதமாய் தைவாத் ப்ராப்தமான ஸுக்ருதம். அதாவது - கார்யாந்தரார்த்தமாக ப்ரவ்ருத்திக்கும் பொழுது ஆகஸ்மிகமாய் லபித்த பகவத் பிம்ப தர்ஶநாதிகளினால் உண்டாகிற ஸுக்ருதம். ‘விஷ்ணோ: கடாக்ஷம்’ என்னுமிடத்தில் ‘விஶ ப்ரவேஶநே’ என்னும் ப்ரவேஶநார்த்தகமான ‘விஶ’ தாதுவினால் நிஷ்பந்நமான விஷ்ணு ஶப்தத்திற்கு அவயவார்த்தமானது - ஸர்வஜந்துக்களிலும் அந்த: ப்ரவேஶம். இதனால்,

“அந்த: ப்ரவிஷ்ட: ஶாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா”

இத்யாதி ஶ்ருதிகளில் சொல்லுகிறபடி, ஈஶ்வர ஶப்தாவயவார்த்தமான ஸர்வ நியமநம், அந்த: ப்ரவேஶ பூர்வகமென்று விஶேஷிக்கப்படுகிறது. இதனால், ஈஶ்வர கர்த்ருகமான நியமநத்திற்கு

ராஜாதி கர்த்ருக நியமநங்களைக் காட்டிலும் வைலக்ஷண்யம் ஸித்திக்கின்றது. ராஜாதிகள், ஜநங்களை அந்தஃ ப்ரவேசமில்லாமலே யன்றோ நியமிக்கிறார்கள்? இப்படி 'விஷ்ணு' சப்தத்தின் அவயவார்த்தத்தை,

"விஷ்ணு: இதி - ஸ்வ விபூதிபூதம் சிதசிதாத்மகம் ஸர்வம் விசதீதி - ஸ்ரீ ஹரிவம்சே, 'வ்யாப்ய ஸர்வாநிமாந் லோகாந் ஸ்தித: ஸர்வத்ர கேசவ:। ததஸ்து விஷ்ணுநாமாஸி விசேர் தாதோ: ப்ரவேசநாத்' - 'விச ப்ரவேசநே' இதி தாதோ:"

என்று ஸ்ரீ ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில் ஸ்ரீ பட்டர் அருளிச்செய்திருக்கிறார். ப்ரயோக ப்ராசுர்யத்தினால், 'விஷ்ணு' சப்தத்திற்கு ஸமுதாயார்த்தம் நாராயணன் என்பதே. இந்த ஸமுதாயார்த்தத்தினால், பூர்வோக்தமான ஈச்வர சப்த ஸமுதாயார்த்தமான ஸ்வாமித்வம் விசேஷிக்கப்படுகின்றது. இப்படி யோகரூடங்களான 'ஈச்வரஸ்ய' 'விஷ்ணோ:' என்னும் இரண்டு சப்தங்களினால், 'ஸர்வ வஸ்துக்களையும் அந்தஃ ப்ரவிஷ்டனாய் நியமிக்குமவனான ஸ்வாமி நாராயணனே' என்று ஸித்தமாயிற்று. இவ்வர்த்தம்,

"பதிம் விச்வஸ்யாத்மேச்வரம்"

"ஏஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மா அபஹதபாப்மா திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண:"

இத்யாதி ச்ருதிகளில் வ்யக்தம். இப்படிப்பட்ட விஷ்ணுவினுடைய கடாக்ஷத்திற்கு ஜந்மகாலத்தில் பாத்ரனான சேதநனை,

"ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பச்யேத் மதுஸூதந:।
ஸாத்விகஸ்ஸ து விஜ்ஞேய: ஸவை மோக்ஷார்த்த சிந்தக:॥"

இத்யாதி ஸ்தலங்களில், ஸாத்விகனென்றும் மோக்ஷோபாயத்தைச் சிந்திக்கத்தக்கவனென்றும் மஹர்ஷிகள் ப்ரசம்ஸித்திருக்கிறார்கள். சேதநனுக்கு ஜந்மகாலத்தில் விஷ்ணுகடாக்ஷ முண்டாயிற்று என்பதை, உத்தரகாலத்தில் அவனுடைய மோக்ஷோபாய ப்ரவ்ருத்தியாதிகளினால் ஊஹிக்கலாம். சிலருக்கு ஜந்மகாலத்தில் உண்டான விஷ்ணு கடாக்ஷமானது, மத்யகாலத்தில் ப்ரா

ரப்த கர்ம விஶேஷமடியாக அவர்களுக்கு ரஜஸ்தமஃ கார்யங்களில் ப்ரவ்ருத்தி உண்டாயிருந்தாலும், தேஹாவஸாநத்திற்குள்ளாகவே க்ஷத்ர பந்துவுக்குப் போல ஸதாசார்ய ஸம்பந்தத்தை உண்டாக்கிவிடும். சிலருக்கு ஜந்ம காலத்தில் தேவதாந்தர த்ருஷ்டிகளால் யாவத்தேஹம் ரஜஸ்தமஃ கார்யங்களிலேயே ப்ரவ்ருத்தி யிருந்தாலும், ஸாத்விகனுக்குப் பூர்வம் அலப்தமான விஷ்ணு கடாக்ஷமானது, இந்த ஜந்மத்தில் ஒரு ப்ராசீந ஸுக்ருத விஶேஷ பரிபாகத்தினுல் உண்டானுப்போல, இவர்களுக்கும் இந்தக் காரணத்தினுலேயே ஜந்மாந்தரத்தில் விஷ்ணுகடாக்ஷம் உண்டாகலாம். ஆகையினுல், மோக்ஷோபாயமான ஸதாசார்ய ஸம்பந்த யோக்யதை ஸர்வருக்கும் உண்டு. இவ்வர்த்தம்,

“ஸர்வஸ்ய ஶரணம் ஸுஹ்ருத்”

என்னும் ஶ்ருதியில் ‘ஈஶ்வரன் ஸர்வருக்கும் ஶரணமென்றும் ஸுஹ்ருத் என்றும் சொல்லுகிறபடியால் ஸித்தம்.’ இப்படியானுல்,

“ஸாத்விகஸ் ஸதா விஜ்ஞேயः”

என்னும் ப்ரஶம்ஸை எந்தக் காரணத்தினுல் செய்யப்பட்டது?’ என்னில் – ஜந்மாந்தர விளம்பமில்லாமல் இந்த ஜந்மத்திலேயே ஸதாசார்ய ஸம்பந்தோபாயம் லபித்திருக்கும் காரணமடியாகத்தான் என்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

ஈஶ்வரன் ஸர்வ சேதநர்களுக்கும் ப்ரவ்ருத்தி ஶக்தியைக் கொடுத்திருக்கிறபடியால், லௌகிக கார்யங்களில் ப்ரவ்ருத்திக்கிறதுபோல வைதிக கார்யத்திலும் கதாசித்தாவது ப்ரவ்ருத்திக்கிறது சேதந க்ருத்யம். இவ்வர்த்தத்தை

“வ்யாப்ருதேநாபி மநஸா விஷ்ணுஸ்ஸ்மர்தவ்ய உபாஸகைः ।
ப்ரஸக்தோ ஹ்யத்ர ரோமந்தே வ்யாஸக்தாஸ்ஸந்ததம் கவாதிகாः ॥”

என்று மஹர்ஷிகளும் சொன்னுர்கள். கோவானது, புணைகட்டி ஓட்டும் ஸமயத்திலும் வணங்கி த்ருணத்தைப் பக்ஷிக்கிறுப்போல மநுஷ்யனும், மநஸ் லௌகிக கார்யத்தில் ப்ரவ்ருத்தமா யிருந்தாலும், மத்யே மத்யே விஷ்ணுவை ஸ்மரிக்க வேண்டு மென்பது இந்த ஶ்லோகத்தின் அர்த்தம். சேதநனுடைய ப்ரவ்ருத்தி ஶக்தி

யைக்குறித்துச் சொல்ல வேண்டிய அம்ஶம் பஹுவாக இருந்தாலும் விஸ்தார பயத்தினல் விரமிக்கப்படுகிறது.

உபந்யாஸாந்தரத்திற் சொல்லப்படும் 'அத்வேஷம்' (விஷ்ணுவினிடம் த்வேஷமில்லாமலிருக்கை),

"யே த்விஷந்தி மஹாத்மாநம் ந ஸ்மரந்தி ச கேஶவம் ।
ந தேஷாம் புண்யதீர்த்தேஷு கதிஸ் ஸம்ஸ்திதாநாமபி ॥"

இத்யாதிகளில் 'விஷ்ணு த்வேஷமுடையவர்களுக்குக் கங்காதி புண்யதீர்த்த ஸ்நாநங்களினலேயும் நல்லகதி கிடைக்காது' என்று மஹர்ஷிகள் சொல்லியிருக்கிருர்கள். விஷ்ணுவினிடத்தில் ஆபிமுக்யமாவது - அந்த விஷ்ணுவின் கதைகளை ஶ்ரவணம் செய்வதான ப்ரவ்ருத்தி முதலியவைகளே. ஸாத்விகர்களுடன் ஸம்பாஷணமாவது - அவர்களுடைய லௌகிக வாக்ய ஶ்ரவணமன்று. ஆனல்,

"புமாந் ந தேவோ ந நரோ ந பஶுர் ந ச பாதப: ।"

இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடி ஶரீர ஆத்ம விவேகத்தையும்,

"ஶாஸ்த்ரஜ்ஞாநம் மதிதா ஸத்த்வா ஶாஸ்த்ரா யஜந்தி ஜநார்த்தநம் ॥"

இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடி மநஸ்ஸின் ஶுத்தி ஹேதுவான ஈஶ்வர விஷயக ஸாமாந்ய பக்தியையும் உண்டாக்கத்தக்கதான ஸத்துக்களுடைய வாக்ய ஶ்ரவணமே. இது, ஆசார்யனிடத்தில் வேதாந்தார்த்த ஶ்ரவணத்திற்கு யோக்யதாபாதகமாக இருக்கும். இப்படி உபயுக்தார்த்தங்களை க்ரோடீகரித்து மஹாஜந கோஷ்டியில் ஸம்க்ஷேபமாக உபந்யாஸ ரூபமான வாக்ய ஶ்ரவணமானது ஸாத்விக ஜந ஸம்பாஷணத்தில் சேரும். ஆனல், இந்த ஶ்ரவண மாத்ரத்தினலேயே த்ருப்தர்களாகாமல், இதனல் கர்த்தவ்யாம்ஶத்தை நிஷ்கர்ஷித்து ஶாஸ்த்ரோக்த ப்ரக்ரியையினல் ஒரு ஸதாசார்யனை ஆஶ்ரயித்து அவனலே உபதேஶிக்கப்படும் மோக்ஷோபயுக்தார்த்தங்களைத் தெரிந்துகொண்டு ஸர்வர்களும் உஜ்ஜீவிக்க வேண்டும் என்று ப்ரார்த்திக்கப்படுகிறது.

𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌮𑌞𑍍𑌜𑌸𑌮𑍍.

𑌸𑌂𑌸𑍇𑌵𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌕𑌲𑍈𑌰𑍍𑌲𑍋𑌕𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌬𑍋𑌧𑌾𑌯 𑌸𑌦𑍍𑌯𑍋 𑌪𑌾𑌦𑌦𑍍𑌵𑌯𑍀𑌧𑍃𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍂𑌨𑌾𑌂 𑌪𑌾𑌪𑌾𑌪𑌹𑌾𑌯 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌸𑌂𑌪𑌾𑌦𑌿𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀 𑌦𑍀𑌕𑍍𑌷𑌾। 𑌹𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌥𑌾𑌶𑍇𑌷𑌜𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌰𑌞𑍍𑌜𑌨𑌶𑍀𑌲𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌞𑍍𑌚𑌾𑌰𑌿𑌣𑍀 𑌦𑍁𑌗𑍍𑌧𑌿𑌃 𑌕𑌾𑌮𑌧𑍇𑌨𑍁𑌃 𑌸𑍇𑌵𑍀𑌤 𑌤𑌂 𑌪𑌦𑌾𑌬𑍍𑌜𑌂 𑌨𑍇𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌪𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌨𑌃 ॥

𑌯𑌦𑍍𑌵𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌸𑍌𑌵𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌤𑍂𑌲𑌮𑌥𑌵𑌾 𑌕𑌿𑌂𑌚𑌿𑌨𑍍𑌮𑌯𑌾𑌦𑍇𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌤𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌦𑍇𑌹𑌂 𑌭𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌸𑍇𑌵𑍇𑌤 𑌗𑍁𑌰𑍋𑌃 𑌕𑍃𑌪𑌾𑌯𑌯𑌾। 𑌨𑌾𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌿𑌕𑍃𑌤𑌿𑌸𑍍𑌸𑌾 𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌘𑌣𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑌾𑌰𑌵𑌿𑌶𑌾𑌰𑌦𑍇 𑌕𑍃𑌤𑌪𑌦𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌸𑌤𑌿𑌃 ॥

𑌇𑌤𑌿 𑌰𑌙𑍍𑌗𑌨𑌾𑌥𑌨𑌾𑌮𑍍𑌨𑌾 𑌕𑌪𑌿𑌸𑍍𑌥𑌲𑌵𑌂𑌶𑍍𑌯𑍈𑌃 𑌕𑌵𑌿𑌸𑍍𑌫𑍁𑌰𑌿𑌤𑌵𑌤𑌃। 𑌸𑌾𑌰𑌾𑌸𑌾𑌰𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌦𑌕𑍍𑌷𑍇𑌣 𑌦𑌾𑌸𑌪𑍍𑌰𑍇𑌮𑍍𑌣𑌾 𑌸𑌤𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑌯𑍇 𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑌦𑍍𑌵𑌯𑌂 ॥

கபிஸ்தலம் - ரங்கநாதாசார்யர்.

484

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹபரப்ரஹ்மணே நம:.

ஸ்ரீ ஸ்தோத்ர ரத்நம்.

அசிந்த்யதிவ்யாத்புதநித்யயௌவந-
ஸ்வபாவலாவண்யமயாம்ருதோததிம் ।
ச்ரிய: ச்ரியம் பக்தஜநைகஜீவிதம்
ஸமர்த்தமாபத்ஸகமர்த்திகல்பகம் ॥ **45.**

---

45. "விராஜமாநோஜ்ஜ்வலபீதவாஸஸம்" என்னும் 32-வது ஶ்லோகம் முதலாகக் கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட 44-வது ஶ்லோகம் வரையில் எம்பெருமானை ஸமஸ்த கல்யாண குண திவ்ய மங்கள விக்ரஹாதி விஶிஷ்டனாகத் தனித்தனியே அநுஸந்தித்துவிட்டு, ஸ்ரீ ஆளவந்தார், இந்த 45-வது ஶ்லோகத்தில், பூர்வம் ப்ரஸ்துதமாயும் எல்லாருடைய சித்தத்தையும் ஆகர்ஷிக்கக்கூடியதாயுமுள்ள அவனுடைய ஸமுதாய ஶோபையையும், பக்தர்களெல்லாருக்கும் ஆஶ்ரயணீயனாகவும் போக்யனாகவுமுள்ள ஸமஸ்த குண விஶேஷங்களையும் ஒன்று சேர்த்து அநுபவிக்கிறார். கீழ் ஶ்லோகத்தில் ப்ரஸ்தாவித்திருக்கிறபடி பிராட்டியை உகப்பிக்கிற ரஸபாவங்களுக்கு ஆஶ்ரயமான வடிவையும் குணங்களையும் அநுஸந்திக்கிறார் என்றும் ஒரு அவதாரிகை.

யதாவஸ்திதமாகவே அந்வயம்.

அசிந்த்யதிவ்யாத்புதநித்யயௌவநஸ்வபாவலாவண்யமயாம்ருதோததிம் - 'அசிந்த்யமாயும் திவ்யமாயும் அத்புதமாயும் நித்யமாயுமுள்ள யௌவநத்தையே ஸ்வபாவமாக உடைத்தாயிருக்கும்

லாவண்யமயமான ஒரு அம்ருதோததி' என்பது அர்த்தம். அசிந்த்யம்-அவாங்மநஸகோசரம்; பரமயோகிகளாலுங் கூடப் பரிச்சேதிக்கக்கூடாதது என்பது தாத்பர்யம்: 'இப்படிப்பட்ட யௌவநம் அஸம்பாவிதம்' என்று எவ்வித தர்க்கத்தினாலும் ப்ரதிக்ஷேபிக்கக் கூடாதது என்றும் தாத்பர்யம் சொல்லலாம். திவ்யம் - அப்ராக்ருதம்: அதாவது - ஶுத்தஸத்வ மென்றபடி. தத்வம் - பரம் அவரம் என்று இரண்டுவித மென்றும்; அவரதத்வம் - சேதநம் அசேதநமென்று இரண்டுவித மென்றும்; அசேதந அவரதத்வம் - த்ரிகுணம் அத்ரிகுணமென்று இரண்டுவித மென்றும்; அசேதந அவர அத்ரிகுணதத்வம் - காலம் ஶுத்தஸத்வமென்று இரண்டு விதமென்றும் நமது ஸித்தாந்தம். இந்த ஶுத்த ஸத்வத்தின் ரீதியானது, தத்வ மாத்ருகை யென்னும் ரஹஸ்யத்திற் சொல்லியிருக்கிறபடி, "பரமயோகி வாங்மநஸாபரிச்சேத்ய ஸ்வரூப ஸ்வபாவமாய், சேணுயர் வானமென்றும் தெளிவிசும்பென்றும் பொன்னுலகென்றும் கலங்காப்பெருநகரமென்றும் மாகவைகுந்த மென்றும் சொல்லப்பட்ட வேறுபாட்டையுடைத்தாய், ப்ரஹ்மாதி பதங்களெல்லாம்கூட நரகதுல்யங்களாய்த் தோற்றும்படி அபரிமித ஐஶ்வர்யங்களான போக்ய போகோபகரண போக ஸ்தாநங்களை யுடைத்தாய், ஸர்வேஶ்வரனுக்கும் நித்யருக்கும் முக்தருக்கும் விக்ரஹாதிரூபேண விசித்ர ப்ரவாஹமாய்" இருக்கும். இந்த யௌவநம் அப்படிப்பட்ட ஶுத்தஸத்வத்தின் ப்ரவாஹமென்று சொன்னதாயிற்று. அத்புதம் - எப்பொழுதும் அநுபவிக்கப்பட்டுக்கொண்டிருந்தபோதிலும், அநுபவிக்க அநுபவிக்கப் புதியதுபோலவே தோன்றும் ஸ்வபாவத்தை உடையது. நித்யம் - கௌமார அவஸ்தை போய் இந்த யௌவந அவஸ்தை ஜநிக்கிறது என்றாவது, இந்த யௌவந அவஸ்தை நீங்கினால் வார்த்தக அவஸ்தை வருமென்றாவது சொல்லக்கூடிய ஸ்வபாவ மில்லாதபடி எவ்வித பரிச்சேதமுமின்றிக்கேயிருக்கும் என்று அர்த்தம். யௌவநம் - யௌவநமென்று ஜகத்தில் ப்ரஸித்தமான ஒரு அவஸ்தா விஶேஷம்; அது, மிகவும் ரமணீயமாக இருக்கும் ஸ்வபாவத்தை யுடையது. இப்படி அசிந்த்யமாயும் திவ்யமாயும் அத்புதமாயும் நித்யமாயுமுள்ள

யௌவநம் பகவானுக்கு ஸ்வாபாவிகமே யென்பதைக் குறிக்கிறது 'ஸஹாவ' என்னும் பதம். இதனால்,

"தரூணள ரூவஸஂவஹ்ள"

என்னும் ஸ்ரீமத் ராமாயண ஸ்லோகம் ஸ்மரிக்கப்படுகின்றது. 'லாவண்யே' - லாவண்யம் நிறைந்துள்ள. லாவண்யமாவது - ஸாமாந்ய ஶோபை; அத்யந்தம் ம்ருதுவாயும் கண்களுக்கு ஆநந்தத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதாயுமுள்ள ஏராளமான தேஜஸ்ஸுக்கே 'லாவண்யம்' என்னும் பெயர் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இப்படிப்பட்ட பெரியதோர் அம்ருத ஸமுத்ரம் என்று பகவான் உபசரிக்கப்படுகிறான்; ஸமுத்ரம்போல எவ்விதத்திலும் பரிச்சேதிக்கக்கூடாதவன் என்பது தாத்பர்யம்.

ஶ்ரியஃ ஶ்ரியம் - லக்ஷ்மிக்கும் மங்களாவஹனைய் அவளுடன் கூடியிருக்குமவனை. "கஃ ஸ்ரீஃ ஶ்ரியஃ?" என்னுமிடத்தில் ஸர்வஸ்மாத் பரத்வம் த்யோதிதமாயிற்று; இவ்விடத்தில் ஸபத்நீகனாக இருந்துகொண்டு எல்லார்க்கும் கைங்கர்யோத்தேஶ்யமாயிருக்கும் ஸ்திதியை வஹிக்கிறான் என்பது ஸூசிப்பிக்கப்படுகின்றது.

ஹக்தஜநைகஜீவிதம் - ஆஶ்ரிதருக்கு ப்ரதாந ஜீவிதமாயிருக்குமவனை.

"ஜீவிதா ஜஹ தவப்ராணாஃ"

என்றன்றோ சொல்லப்பட்டிருக்கிறது ஆஶ்ரிதர்களுடைய ஸ்திதி? 'ஆஶ்ரிதர்களையே ப்ரதாந ஜீவிதமாக உடையவனை' என்றும் அர்த்தம் சொல்லக்கூடும். அதாவது -

"ஜ ப்ராணா ஹி வாணு வாஃ"

"ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம்"

இத்யாதிகளிற் சொல்லியிருக்கிறபடி, அவன் ஆஶ்ரிதர்களையே தனக்கு தாரகர்களாக உடைத்தாயிருக்கிறானன்றோ? அதாவது - அவன் அவர்களிடம் அவ்வளவு ப்ரீத்யதிஶயத்தைச் செய்கிறான் என்பது தாத்பர்யம்.

𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌮𑍇𑌵𑌾𑌨𑍁𑌚𑌰𑌨𑍍𑌨𑌿𑌰𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂
𑌪𑍍𑌰𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌨𑌿𑌃𑌶𑍇𑌷𑌮𑌨𑍋𑌰𑌥𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌃 ।
𑌕𑌦𑌾𑌽𑌹𑌮𑍈𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌕𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌕𑌿𑌂𑌕𑌰𑌃
𑌪𑍍𑌰𑌹𑌰𑍍𑌷𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌸𑌨𑌾𑌥𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑌃 ? ॥ 46.

𑌸𑌮𑌰𑍍𑌥𑌂 - ஸாமர்த்யமுடையவனை. இதற்கு இரண்டுவிதமாகப் பெரியோர்கள் தாத்பர்யம் சொல்லியிருக்கிறார்கள் :—(1) ஆஶ்ரிதர்களை ஸம்ரக்ஷிப்பதிலும், தனக்கு ஸமமான போகத்தை அவர்களுக்குக் கொடுப்பதிலும், ஆஶ்ரிதர்களுடைய விரோதிகளை விலக்குவதிலும் எவ்வித ப்ரதிபந்தகங்களினாலும் தடுக்கக்கூடாத அளவு ஸாமர்த்யமுடையவனை ; (2) நித்யஸூரிகள், ஸம்ஸாரத்தில் அகப்பட்டுள்ள ஆஶ்ரிதர்கள் இவர்களெல்லாரையும் ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க அநுபவிப்பிக்குமளவு ஸாமர்த்யமுடையவனை.

𑌶𑌰𑌣𑍍𑌯𑌂 - ஆபத்காலத்தில் ஸமதுக்கஸுகனான ப்ரிய ஸகன்போல உதவும் ஸ்வபாவமுள்ள.

𑌕𑌲𑍍𑌪𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌂 - கல்பத்ருமம் போல அர்த்திகளுக்கு ஸமஸ்தங்களான அபேக்ஷிதங்களையும் கொடுக்குமவனை. "'தன்னைத் தந்த கற்பகம்' என்கிறபடியே தன்னை ஔதார்யம் பண்ணுமவனை" என்பது, இங்கு ஸ்ரீ பெரியவாச்சான் பிள்ளை அநுக்ரஹித்திருக்கும் தாத்பர்யம்.

46. கீழ்ச் சொன்னபடி ஸ்வரூப ரூப குணவிபூதிகளால் பூர்ணனான பகவானை யதாவஸ்திதமாக அநுஸந்தித்துவிட்டு, அதனால் மிக்க ஸந்தோஷமடைந்தவராய், ஸ்ரீ ஆளவந்தார், பரமபுருஷார்த்தத்திற்கு எல்லைநிலமாயுள்ள நித்ய கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்கிறார்.

𑌅𑌹𑌂, 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌨𑌿𑌰𑌨𑍍𑌤𑌰 𑌮𑌨𑍁𑌚𑌰𑌨𑍍, 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌨𑌿𑌃𑌶𑍇𑌷 𑌮𑌨𑍋𑌰𑌥𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌃, 𑌐𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌕𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌕𑌿𑌂𑌕𑌰𑌃, 𑌸𑌨𑌾𑌥𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍 𑌕𑌦𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌹𑌰𑍍𑌷𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 ? [இடைவிடாமல் உன்னையே அநுவர்த்தித்துக்கொண்டும், உன்னை யொழிந்த விஷ

யங்களில் மநோவ்யாபாரங்களை ஸவாஸநமாகத் தவிர்த்துக்கொண்டும், ஏகரூபமாய் ஶாஶ்வதமான கைங்கர்யத்தைச் செய்துகொண்டும், அதனாலேயே பரம ப்ரயோஜநத்தைப் பெற்றிருக்கும் ஸத்தையை யுடையனாய் எக்காலத்தில் அடியேன் உன்னை உகப்பிக்கப் போகிறேன்?]

ஹவஞஹெவ - கீழ்ச்சொன்னபடி ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளால் பரிபூர்ணனாக இருக்கும் உன்னையே. இவ்விடத்திலுள்ள 'ஏவ' என்னும் பதத்திற்கு ஸ்ரீ நிகமாந்தாசார்யர் இரண்டுவித மாகத் தாத்பர்யம் அநுக்ரஹித்திருக்கிறார்: — (1) 'பகவானைத் தவிர்த்து மற்றைத் தைவங்களெல்லாம் கர்மாதீநங்கள்; சில ப்ரகாரங்களில் அந்தத் தைவங்கள் ஸேவ்யங்களானாலும், அவைகளெல்லாவற்றையும் த்யஜித்து ஸ்ரீமந்நாராயணனையே அநுவர்த்திக்க வேணும்' என்பது முதலாவது தாத்பர்யம். (2) 'சில விடங்களில் பகவத் பரிஜந ஸேவை உத்தேஶ்யமானாலும், அவர்களளவிலேயே விஶ்ராந்தமாகும் ஸேவையை த்யஜித்து, ஸ்ரீமந்நாராயணனிடத்தில் விஶ்ரமிக்கு ஸேவையே நமக்கு உத்தேஶ்யதமம்' என்பது இரண்டாவது தாத்பர்யம்.

"வேறொன்றும் நானறியேன்"

இத்யாதியான திவ்ய ஸூக்திகளிலும் ஸர்வஶேஷியான ஸ்ரீமந்நாராயணன் பர்யந்தம் போகும் புத்தியே விவக்ஷிதமென்று ஸூசிதமாயிற்று. 'ஹமவத்பரிஜந ஸெவாऽவி தத்3வ்யாப்யவயஜ க்ஷ வஸிவஸிவிஜெகத்ய ஹிவஹாயஃ' என்பது ஸ்ரீ நிகமாந்தாசார்யனுடைய வாக்யம்.

நிரஞாரஂ - இடைவிடாமல். மற்றை எவ்வித அவாந்தர ஸேவையும் வேண்டாம் என்பது திருவுள்ளம்.

ஞநுவரநு - அந்தந்த அவஸ்தைக்குத் தகுந்த கைங்கர்யங்களினால் ஸேவித்துக்கொண்டு.

"காஜோஹீ காஜெஷுவ்யநு ஸஂவரநு"

என்னும் ஶ்ருதி இதனால் ஸூசிப்பிக்கப்படுகிறது. இப்படி அநுஸரித்துக் கைங்கர்யம் செய்வது முடிவில்லாததாய் ஶாஶ்வதமாக இருக்க வேணுமென்பதை, 'அநுசரந்' என்னுமிடத்திலுள்ள நிகழ்காலரூபம் காண்பிக்கின்றது.

ப்ரஶாந்தநிஶ்ஶேஷமநோரதாந்தர: - மாற்றப்பட்ட மற்றைக் காமங்களெல்லாவற்றையு முடையவனாய். 'கீழ்ச்சொன்ன கைங்கர்யம் ஸித்திக்கும் பொருட்டு மற்றை ப்ரயோஜநங்களிலுள்ள இச்சை முழுவதையும் நீயே ஶமிப்பிக்க வேணும்' என்பது அபிப்ராயம்.

ஐகாந்திக நித்யகிங்கர: - ஒரு வஸ்துவிலேயே நியதமாக இருக்குமது ஐகாந்திகம்; அதாவது - 'தேவதாந்தரங்களினிடத்தில் மநஸ் ப்ரவ்ருத்திக்காமல் பரதேவதையான எம்பெருமானிடத்திலேயே ஏகரூபமாய்ச் செய்யப்படும்' என்று அர்த்தம். அப்படிப்பட்ட கைங்கர்யம் நித்யமாக இருக்கவேணும்; அதாவது - யாவதாத்மபாவியாக இருக்கவேணு மென்பது தாத்பர்யம்.

ஸநாதஜீவித: - 'அப்படி என்னைக் கைங்கர்யம் கொண்டாலொழிய என் ஸத்தை ஸப்ரயோஜநமாகாது' என்பது தாத்பர்யம். அல்லது, 'இது வரையில் உன்னால் உபேக்ஷிக்கப்பட்டவனாய்க் கொண்டு, ஸநாதனாக இருந்தபோதிலும் நாதஹீநன் போல இருந்தேன்; அப்படிப்பட்ட என்னுடைய தீந ஸ்திதி உன்னுடைய ஸங்கல்பத்தினாலேயே நிவ்ருத்திக்கப்படவேணும்' என்பது இதனால் ஸூசிதமாகின்றது.

ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி - உகப்பிக்கக்கடவேன் - உன்னுடைய தாஸனாக இருக்கும் எனக்கு உன்னுடைய ப்ரஹர்ஷமே முக்கியமான ப்ரயோஜநம் என்பது தாத்பர்யம். "தன்னுடைய அநுவ்ருத்தியினால் ஈஶ்வரனுக்குப் பிறந்த ப்ரஹர்ஷமிறே சேதநனுக்கு ப்ராப்யம்" என்பது, ஸ்ரீ பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் திவ்யஸூக்தி.

எஸ். வாஸுதேவன்.

ஸ்ரீ:.

ஜநகநந்திநீ.

ஜநகநந்திநிக்குக் கல்யாணம் முடிந்து நாலு ஸம்வத்ஸரம் ஆயிற்று. விவாஹாநந்தரம் அவளுடைய பிதா, ராமாநுஜாசார்யரைக்கொண்டு அவளுக்குப் பஞ்ச ஸம்ஸ்காரங்கள் செய்வித்து வைத்தனர். ஸம்ப்ரதாய க்ரந்தங்களில் யதோசிதம் ஜ்ஞாநத்தை அவளுடைய பிதாவினிடமே ஸம்பாதித்துக்கொள்ளும்படியாக அந்த ஸ்வாமி அவளுக்கு ஆஜ்ஞாபித்தனர். இது ந்யாயமே. லோக வழக்கப்படிச் சிறு பெண்கள் மாமனார்களிடம் வித்யாக்ரஹண நிமித்தம் போவது அயுக்தமாயிருக்கும். குருவினிடம் போல் மாமனாரிடம் மர்யாதையுடன் வர்த்திப்பது ஸுலபமேயானாலும், தக்க அவஸரங்களில் ப்ரச்நைகள் மூலமாக விஷயங்களைக் கேட்டறிவதற்குத் தத்கால வழக்கப்படி மாமனார் உசிதமான ஆசார்யன் ஆகமாட்டார்.

ப்ரத்யங்க ஸௌஷ்டவம் கலந்தும் கலவாமலும் ஸமுதாய சோபை சில பெண்கட்குப் பொருந்தும்; கலவாத சோபை தூர தர்சநத்தில் மாத்ரம் ரமணீயமாய்த் தோன்றும். பல பெண்கட்கு ஸமுதாயசோபையு மிலது. அவர்க்கும் அநிர்வசநீயமாய் ஓர் ஆகர்ஷக சக்தியானது யௌவநாரம்பத்தில் ஸஹஜமாயுண்டாகின்றது. ஆதலால், "விதேர் நிவேஶ்ய விநிர்மித ஸக்யோநா",

எனும்வண்ணம், அவளுடைய சரீர நிர்மாண பூர்வமே, ப்ரத்யங்க ஸௌஷ்டவம் கொஞ்சமும் தவறாதபடி, அவற்றைச் சித்ரமூலமாக த்ருப்தியாயமைத்துப் பின், அந்தச் சித்ரப்படிப்பிதாமகன் அவள் சரீரத்தை உண்டாக்கினா னென்னும்படித் தோற்றுகின்ற ஜநகநந்திநியானவள், யௌவநாரம்பத்தில் எவ்வண்ணம் ப்ரகாசித்தாளென்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ. அவள் பிதாவின் ப்ரஹ்ம தேஜஸ்ஸும் அவருடைய பாரமைகாந்த்யமும் அவளுடைய நன்னடத்தையும் பாமர த்ருஷ்டிபாதங்களினின்று அவளை ஸம்ரக்ஷித்தன.

பிதாவின் ஆஜ்ஞையை அநுஸரித்து முதலில் ஸ்ரீமத் ராமாயணம் அவரிடம் கேட்டாள். அதன் பிறகு பாஷ்யஸஹிதமாகக் கீதையைப் பாராயணம் செய்தனள். பின்பு பகவத் விஷயத்தைக் காலக்ஷேபம் செய்தாள். முடிவாக ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தை நியமத்துடன் பிதாவினிடம் கேட்டாள். இவற்றைக் கேட்டதிந்த தத்வஜ்ஞாநம் த்ருடப்படவேண்டிப் பிதாவின் நியமநத்தின்பேரில் அவரிடம் ஸ்ரீ பாகவதமும் ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணமும் ஸம்சயமறப் படித்தறிந்தனள்.

இப்படி ப்ரஹ்மவாதிநீயெனத் தகுந்தவளாய் வளர்ந்த ஜநகநந்திநியை ஒரு நாள் காலையில், காலக்ஷேபாவஸரத்தில் கேசவாசார்யர் அழைத்துப் பின்வருகிறபடி உபதேசிக்கத் தொடங்கினார்:-

"ஜநகம்! கேசவாசார்யர் பெண் காலக்ஷேபம் செய்திருக்கின்றாள் என்று லோகத்தார் புகழ்வதால் உனக்காவது, எனக்காவது ப்ரயோஜநம் உண்டானதாய் எண்ணாதே. படித்தவரென க்யாதியடைந்த பெண்பாலர், ப்ராயேண, வயக்ரமத்தால் சரீரவிஸ்தாரத்தை யடைவதுபோல், புத்தி விஸ்தாரத்தை அடைகின்றாரில்லை. அவர் கற்ற கல்வியெல்லாம் அவர்க்குக் கேவலம் அஹங்காரம் ஜ்வலிக்க உதவுகின்றதுமன்றி, அவருடைய ஸ்த்ரீ ப்ரஜ்ஞையைப் பழையபடியே நிலைக்கவும் செய்கின்றது. ஸ்த்ரீகள் அல்ப வ்யாஜங்களைக்கொண்டு பரர் தங்களை அநாதரணை செய்தனரென்றும், தங்கட்குத் தீங்குசெய்தனரென்றும் எண்ணுகின்றார்கள்; எண்ணத்தகாத அல்ப வ்யாபாரங்களைப் பெரிதாக்குகின்றனர்; போதுமான காரணமின்றிக் கோபமும் வ்யஸநமும் கொள்கின்றனர்; பராமர்சையின்றி வாக்வ்ரயம் செய்கின்றனர்; தமது குற்றங்களைச் சுட்டிக் காட்டுபவரிடம் த்வேஷம் பாராட்டுகின்றனர்; நச்வரங்களில் ஆசை கொள்கின்றனர்; சாச்வதமான நன்மைகளைத் தேடாது விடுகின்றனர். அநேகம் ஸ்த்ரீகள் அவர்களுடைய மௌட்யத்தால் பெரியோருடைய ஸஹவாஸார்ஹதையை அடைகின்றனரல்லர்.

"காமத்தால் பரஸ்பரம் ஆகர்ஷிக்கப்பட்ட ஸ்த்ரீ புமான்கள் ப்ராயேண, அவருடைய காமம் நிலைக்குமட்டும், தாங்கள் அநுரூப தம்பதிகளென மூடவிச்வாஸம் கொள்கின்றனர். அந்தக் காமத்தின் தீவ்ரம் அடங்கியபின் அவர் ஒருவரையொருவர் வெறுக்க

ஆரம்பிக்கின்றனர். அப்போது, அவர் விஷயத்தில், ' நல்லது கெட்டால் நாய்க்கும் வழங்காது ' எனும் பழமொழி ஊர்ஜிதமாகின்றது. பகு பெயர்க்குக் காமமும் ஸம்பந்த காரணமாகின்றதில்லை. அநுரூபதாம்பத்யம் தான் லோகத்தில் மிகுந்து நிற்கும். அநுரூபமாக அது ஏற்பட்டபோதிலும் ஒரு புருஷாயஸ்வினுடைய அல்பு ஸ்வபாவத்தை அறிந்துகொண்டு, தாம்பத்யத்தை ஜந்மபலமாக நினைக்காமல், ஜந்மத்தா லடையக்கூடிய புருஷார்த்தத்துக்கு அதை ஒரு ஸஹகாரியாக நமது ப்ராசீநர் நிர்த்தாரணம் செய்தனர். ஆதலால் கேவலகாமத்தால் அது புஷ்பிக்கும்படி அவர் அவகாசம் கொடுத்தாரில்லை.

"இப்போது ஆர்யாவர்த்தமெனப்பட்டது அநார்யவ்யாப்தமாய் விட்டது. காலதேச வைகுண்யங்கள் மிகுந்தன. ஒவ்வொரு ஜீவனும், அவ்வைகுண்யங்களால், விபரீத ஸம்ஸர்க்கங்களில் சிக்கி, தனது ஜந்மத்தின் உத்தேச்யமான பலத்தை இழந்து போகும்படி நேரிட்டிருக்கின்றது. உன்னுடைய ஜந்மத்தின் ப்ரயோஜநத்தை நீ யடையவேண்டுமென்று நினைத்து அதற்கேற்றபடி உனக்கு நான் விவாஹம் முடித்தேன். பகவத் ஸங்கல்பம் எப்படி இருக்குமோ தெரியாது. நீ என்னிடம் அறிந்த விஷயங்களின் ஸாராம்சங்களை நமது ப்ரமாண க்ரந்தங்கள் காட்டினபடி உரைக்கின்றேன். கேள்.

"காலமும் தேசமும் அநாதியென்றும் அநந்தமென்றும் அறி. அவற்றுள் அந்தர்க்கதமாகும் சேதநாசேதந ரூபமான வஸ்துக்களின் மொத்தமும் எல்லையற்றதாகத் தெரிந்துக்கொள். இவற்றை ப்ரகாரமா யுடையவன் ஈச்வரன். இவற்றின் ஸங்கோச விகாஸங்களைத் தான் ப்ரளயமென்றும் ப்ரபஞ்சமென்றும் சொல்வர்.

"வஸ்துக்களில் பூர்வம் இல்லாததொன்று நடுவில் உண்டாவதில்லை. பூர்வம் இருந்ததொன்று பின்னால் நசிப்பதும் இல்லை. சேதநவஸ்து விகாராநர்ஹம். அசேதநம் ஸததவிகாரி. அதன் பரிணாமமான சரீராதிகள் ஸம்பந்தமடியாகச் சேதநனும் ஜந்மம் முதலான விகாரங்களை அடைவதாக வ்யவஹரிக்கப்படுகின்றான். அவற்றை அவன் அடைவதற்கு அவனுடைய ஸுக்ருத துஷ்க்ருதங்கள் காரணங்களாகின்றன. சேதநனுக்கும் அவன் கர்மங்களுக்கும் இப்படிப்பட்ட ஸம்பந்தங்களையும் ப்ரயோஜநங்களையும் விளைவிப்

பது ஈச்வரனுடைய கர்மசக்தி. அக்கர்மசக்தியானது, தனது நிஸர்க்கமான தயையால் ப்ரேரிதனான ஈச்வரனால், ஜீவன்களுடைய ஹிதத்தை உத்தேசித்துக் கார்யகரமாகின்றது.

“பகவான் ஜீவன்களுக்குக் கரண களேபரங்களைத் தந்தது, ஜீவன்கள் புருஷார்த்தங்களை அவற்றைக்கொண்டு ஸாதித்துக் கொள்ள வேண்டுமென்பதற் கென்று அறி. ஜீவன்கள் கரண களேபரங்களை ஸத்விநியோகம் செய்வதற்கும் துர்விநியோகம் செய்வதற்கும் ஸ்வதந்த்ரர்கள்.

“ஜீவன்கட்கு ஸ்வரூப ப்ராப்தி தான் பரம புருஷார்த்தம். ஸ்வரூபத்தை அறிந்துகொண்டு, தத்ப்ராப்தி நிமித்தமாக விதிக்கப் பட்ட உபாயத்தைப்பற்றி நின்றானாகில் புருஷார்த்தம் தானே ப்ராப்தமாகின்றது.

“𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂𑌚𑍇𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌯𑌾𑌦𑍍 𑌅𑌯𑌮𑌸𑍍𑌮𑍀𑌤𑌿𑌪𑍂𑌰𑍁𑌷𑌃 ।
𑌕𑌿𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌕𑌸𑍍𑌯𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌮𑌨𑍁𑌸𑌂𑌜𑍍𑌵𑌰𑍇𑌤𑍍” ॥

என்று உபநிஷத் சொல்லிற்று. உனது ஆத்மாவைப்பற்றி, நான் இப்படிப்பட்டவனாகின்றேன் என்று அதன் ஸ்வரூபத்தைத் தெரிந்துகொண்டாயாகில், லோகரீதியின்படி, உனக்காகவாவது உனது சரீர ஸம்பந்திகள் இஷ்ட பூரணத்திற்காகவாவது, சரீர கஷ்டத்துடன் கூடிய ஒரு ப்ரவ்ருத்தியில் நீ இழியமாட்டாய்.

“ஜீவஸ்வரூபம் என்னெனில், தத்வமஸி, எனும் வாக்யத்தையும் ப்ரணவத்தின் அக்ஷரத்ரயங்களையும் ஸமுதாயமாக யோசித்து, அத்வைதிகள் ஜீவன்தான் ப்ரஹ்மம் என்கிறார்கள். திருவஷ்டாக்ஷரத்தையும் காயத்ரீ மஹாமந்த்ரத்தையும் யோசித்தால், ஜீவ ப்ரஹ்ம ஐக்யம் ஸித்திக்காது. அவர்க்குள் நிர்ஹேதுகமாக ஸித்தித்த ஸ்வாமித்வ தாஸத்வ ஸம்பந்தம் தான் நிலைக்கும். ப்ரணவ விவரணம்தான் அஷ்டாக்ஷரம், ஷடக்ஷரம், த்வாதசாக்ஷரம் முதலான மஹா மந்த்ரங்கள். இவை எல்லாம் நாலாம் வேற்றுமையென்று தமிழில் சொல்லப்பட்ட சதுர்த்தியில் தான் முடிகின்றன. கீதையில் ஸர்வேச்வரனும் ஜீவனைத் தனது அம்சபூதனென்றான். முண்டகோபநிஷத்தும் அதை ஸ்பஷ்டமாய் விளக்குகின்றது.

“தான் பகவச்சேஷனென்று ஸ்வருபத்தை அறிந்துகொண்டவன், அந்த சேஷவ்ருத்தியைத்தான் நியமேந அநுஷ்டிக்கத் தக்கவன். முக்ததசையில் பகவானுடைய திருவுள்ளத்தை ஸாக்ஷாத்தாக அறிந்து அதை நடத்துவன். பத்த தசையில் ஈச்வராஜ்ஞை சாஸ்த்ரைகவேத்யமாகையால், பகவானுடைய ஆஜ்ஞா கைங்கர்யங்களை சாஸ்த்ரத்தா லறிந்து செய்யக்கடவன்.

“ஜீவன்கள் பல விதமாயிருக்கின்ற பகு ஜந்மங்களெடுத்து முடிவில் மநுஷ்யராய்ப் பிறக்கின்றனர். ப்ரக்ருதியின் குணங்கள் ஸமமாய் ஸர்வ சரீரங்களிலும் ஏற்படமாட்டா. ஆதலால் அக்குணங்களின் தாரதமபாவம் ப்ரதி சரீரமும் ஸித்தம். அவற்றைக் காரணமாகக் கொண்ட சேதநருடைய ப்ரவ்ருத்திகளும் ஏகரூபமாக அமைவதில்லை. இந்த வித்யாஸங்கள் சேதநர்களுடைய தத்கால ஜந்மங்களால் மாத்ரம் ஸித்திக்கவில்லை; அநேக ஜந்மபரம்பரைகளால் ஏற்பட்டன.

“குணகர்ம விபாகத்தால் மநுஷ்யர்க்குள் வர்ணபேதம் ஈச்வரக்ருதம். இந்த லோகத்தில் இப்போது வ்ருத்தியடைகின்ற மநுஷ்ய ஸ்ருஷ்ட்யாரம்பத்தில் வர்ணபேதம் உண்டாயிருக்கலாம். புராணங்கள் காட்டுகிறபடி முதலில் உண்டாயிருந்த ஆர்யருடைய ப்ரவ்ருத்தி பேதங்களால் காலக்ரமத்தில் வர்ணபேதம் அவர்க்குள் உண்டாயிருக்கலாம். எப்படி உண்டாயிருந்தபோதிலும், ப்ராஹ்மணாதி ஜந்மங்கட்கு அர்ஹனான ஜீவன்தான் அந்த ஜந்மங்களைக் கர்மாத்யக்ஷன் ஸங்கல்பத்தால் அடைகின்றான். மநுஷ்ய ப்ரயத்நத்தால் வர்ணபேதம் நசித்தால், அக்காலஸ்திதியை அநுஸரித்தே ஜீவன்கட்குப் புநர்ஜநநம் நேரிடும்.

“வர்ணஸாங்கர்யம் மிகவும் உண்டாகின்ற தத்காலத்தில், வர்ணாந்தரங்களிலும் வர்ணபாஹ்யர்க்குள்ளும் ஜநிக்கத்தக்க ஸம்ஸ்காரமுடைய பலர், ப்ராஹ்மணரென ஜந்மத்தால் தோற்றி, அவ்வவருடைய ஸம்ஸ்காரோசிதமான வகுப்புகளை ஸம்ஸர்க்கங்களால் சேர்ந்துவிடுவர். “ஸ்த்ரீஷு துஷ்டாஸு வார்ஷ்ணேய ஜாயதே வர்ணஸங்கர: ।” எனும் கீதாவாக்யம் ஆநுசாஸநிக பர்வத்தில் மதங்கோபாக்யாநத்தைப் பார்த்தால் விளங்கும்.

"குணகர்மவிபாக க்ருதமான வர்ணங்கள் ரக்ஷிக்கப்பட்டால், பகு மநுஷ்யர் ஸ்வரூபப்ராப்தி யடைய ஸௌகர்யங்கள் உண்டு. ஜந்மத்தால் ப்ராஹ்மணனுய்ப் பிறப்பவனுக்கு ஸத்ஸங்கம், ஸதாசார்யப்ராப்தி, ஸத்கர்மம் முதலானவைகள் ஸித்திப்பதையொத்து மற்றவர்க்கு அமையமாட்டா. வர்ணபேத மற்றதாகில், ஸர்வஸமமான கூட்டமொன்றில், ப்ராஹ்மணர்க்குரிய குணகர்ம ஸம்பந்தம், யாரோ ஒருவர்க்குக் கஷ்டத்தால் ஸித்திக்கலாம். ஸம்ஸர்க்கத்தால் அதுகெட்டாலும் கெடலாம்.

"குணங்கள் சேதநனைக் கர்மங்களில் ஏவுகின்றன. ஸத்வகுண ப்ரதாநரான ப்ராஹ்மணரும், அவருடைய ஸம்ஸ்கார விசேஷங்களாலும், ஸம்ஸர்க்கங்களாலும் ப்ராயேண ஸத்கர்மங்களிலே அந்வயிக்கின்றனர். இவர்க் கேற்றபடி நம்முடைய பெரியோர், பகவத் ஸங்கல்பத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு, ஸத்வம் வ்ருத்தியாகும்படியாயும், சித்தம் சுத்தமாகும்படியாயும், ஜ்ஞாநம் த்ருடப்படும்படியாயும், ஸ்வரூப ப்ராப்தியுண்டாகும்படியாயும், தகுந்த கர்மங்களை விதித்திருக்கின்றனர். அப்படி வர்ணங்களையும் ஆச்ரமங்களையும் அநுஸரித்து ஏற்பட்ட ஸ்வகர்மத்தை மநுஷ்யன் பகவதாராதநமாகப் பண்ணிக்கொண்டு, சித்தசுத்தியை ஸம்பாதித்து, சாஸ்த்ரத்தால் பகவத் ஸ்வரூபத்தையும் தன் ஸ்வரூபத்தையும் தனக்கு ஹிதமாயுள்ள உபாயஸ்வரூபத்தையும் புருஷார்த்த ஸ்வரூபத்தையும் அறிந்து, ஸம்ஸார சக்ரத்தைத் தாண்டுகின்றான். ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தில், "ஈயாஜெஸொவிஸுவஹூநு யஜ்ஞாநு ஜ்ஞாநவ்யபாஶ்ரயஃ । ப்ரஹ்மவிவ்யா ஈயிஷாய தத்தும் ம்ருத்யுமவிவ்யயா ॥" எனும் ச்லோகத்தைச் சிந்திப்பாய். மஹா ப்ரஹ்மவித்தான கேசித்வஜ ராஜனைப்பற்றி இந்த ச்லோகம் பிறந்தது. ஜ்ஞாநவ்யபாச்ரயன் என்பதால் ஆத்மஜ்ஞாநத்தை அந்த ராஜா நன்றாகப் பொருந்தினவன் என்று ஏற்பட்டது. 'ப்ரஹ்மவிவ்யா ஈயிஷாய' என்பதால் பக்தியோக நிஷ்டன் என்று அர்த்தமாகின்றது. அவன் ராஜாவானபடியால் பகு யஜ்ஞங்கள் செய்தான். பக்தியோக ப்ரதிபந்தகங்களாய் நிற்கும் கர்மரூபமான பாபங்களை நிவர்த்திக்கும் பொருட்டு அப்படிச் செய்தான். ஸம்ஸார ஹேதுவாகின்ற கர்மங்கள் ம்ருத்யு சப்தத்

தால் வ்யவஹரிக்கப்படுகின்றன. இவற்றை அவித்யை எனப் பட்ட ஸ்வகர்மத்தால் தாண்டவேண்டும். இந்தக் கர்மம், அதற்கு உரிய பலத்தை விளைவிக்காதபடிப் பகவதாராதந ரூபமாகப் பண் ணப்பட்டதாகில், பக்தியோகத்திற்கு ஸஹகாரியாகின்றது.

"அப்படியே ஒவ்வொரு ஜ்ஞாதாவும், பகவத்ப்ராப்தி நிமி த்தமாக ஓர் உபாயத்தில் அந்வயித்தவனைக்கொண்டு தனக்கெ ன்று ஏற்பட்ட ஸங்ஙிஹித கர்மங்களைப் பகவதாராதநமாய்ச் செய்யவேண்டுமென்று நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. உனக்காக ஏற் பட்ட கர்மம் பர்த்தாவின் ஸேவை. அதில் நீ ஜாகரூகையாய் இருக்கவேண்டும். அந்த வ்யாபாரத்தையே நீ பகவதாராதநமாகக் கொள்ளவேண்டும். ப்ராஹ்மணர் காமத்தின்பொருட்டு விவா ஹம் செய்துகொள்ளார். தர்மத்தின் பொருட்டும் ப்ரஜையின் பொருட்டும் உன்னை உன் பர்த்தா மணந்தார். அவருடைய க்ரஹ ஸ்தாப்ரமதர்மம் உன்னையன்றி நிறைவேறமாட்டாது. உனக்கு அபேக்ஷையுண்டான காலத்தில், உன் பர்த்தாவின் அநுமதியின் பேரில் நீ விப்வஸித்த ஆசார்யன் க்ருபையை முன்னிட்டு ஓர் உபாயத்தில் அந்வயிப்பாய். பர்த்தாவின் உபாயாநுஷ்டாந காலத் தில் உனக்கும் உபாயாநுஷ்டாநம் ஸித்திக்கக்கூடும்.

"ஸர்வத்ர ஸமனாய், ஸர்வத்தின் ஹ்ருதயங்களிலும், ஸர்வத் தையும் வ்யாபித்து நிற்கும் வாஸுதேவனை நோக்கு. அவனுடைய அம்சபூதையான உன்னையும், அம்சபூதரான மற்ற யாவத் ஜீவரை யும் சிந்திப்பாய். நப்வரமான உனது சரீரத்தையும், நப்வரங்க ளான மற்ற சேதநருடைய சரீரங்களையும், ஒரே ப்ரக்ருதியின் விகா ரங்களென அறி. அந்த ப்ரக்ருதியும், அதற்குள் சிக்கிய எல்லா ஜீவன் களும் பகவானுடைய ப்ரகாரங்களென்று அறி. ஆதலால், யாவர்க் கும் அஹங்காரமமகாரங்கள் அஜ்ஞாநத்தால் உண்டாகின்றன. பார் வைக்குத் தோற்றும் பேதங்களை அநாதரித்து, ஸர்வத்ர பேதமின் றி நிற்கும் பரமனையே பஜிப்பாய். ஸர்வமும் அவனிடம் ஜநித்தன; அவனிடம் இப்போது உயிர்ப்பன; முடிவில் அவனிடமே லயிப் பன; ஆதலால் ஸர்வமும் அவனே. இப்படி யறிந்து சித்தத் தில் சாந்தியை யடைந்து அவனையே உபாஸிப்பாய்.

பத்ராதிபர்.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை.

(திருப்பதிப் பிரிவு.)

I. மைஸூரிலிருந்து ஸ்ரீமாந் வித்யா பூஷணம், ஏ. கோவிந்தாசார்யர் ஸ்வாமி இந்த ஸபையாரின் ப்ரார்த்தனைக்கு இணங்கி, இவ்விடம் எழுந்தருளி, நம்மாழ்வார் ஸந்நிதியில், நாளது பிப்ரவரிமீ 6வ முதல் 8-நாள் பல விஷயங்களைப்பற்றி உபந்யஸித்தார். சித்தூர் முதலிய பல விடங்களினின்றும் ஶ்ரோதாக்கள் சிலர் வந்திருந்தனர். உபந்யாஸக்ரமம் வருமாறு:

6வ - நமது ஹிந்துதேசத்தில் தத்காலம் வ்யாப்தமாயுள்ள விவித ப்ராசீநநூதந மதங்கள் பலவற்றில் வைஷ்ணவமதம் சிறந்ததென்றும், அந்த வைஷ்ணவமதமும் தேச பேதத்தாலும், கால பேதத்தாலும், புத்யபிப்ராய பேதத்தாலும் பலவாறாக இருக்கிறபடியால், அவைகளில், ஸ்ரீ பகவத் ராமாநுஜாசார்யரால் இயற்றப்பட்ட ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மதம் ஸர்வவேத ஸம்மதமும் ஸர்வோத்க்ருஷ்டமும் நிர்த்துஷ்டமும் நிராக்ஷேபமுமாயிருப்பதால், மிகவும் மேலானதென்றும் உபந்யஸித்தார்.

7வ - ப்ரஸ்தாநாத்யாயத்தில் ஸ்ரீ பகவான் ஸாக்ஷாத்தாகத் திருவாய் மலர்ந்தருளின முக்கியமான "பகவத்கீதை" என்னும் மோக்ஷஶாஸ்த்ரம் அவதரித்த காரணங்களும் ஸமய ஸந்தர்ப்பங்களும்,

8வ - அந்த பகவத்கீதையிலுள்ள 18-யோகங்களென்னும் அத்யாயங்களின் ஸங்க்ரஹார்த்தங்களும்,

9வ - அந்த ஶாஸ்த்ரத்தின் மேன்மையும், அதனால் நமக்கு உண்டாகும் ப்ரயோஜனங்களும்,

10வ - பரமகாருணிகனான பகவாந் ஸ்ரீமந்நாராயணன் சேதநோஜ்ஜீவநார்த்தமாக பரமபதத்திலிருந்து வ்யூஹ விபவ அந்தர்யாமி அர்ச்சாரூபியாய் அவதரித்த விதங்களும் உத்தேசங்களும்,

11வ - வேத ஸம்மத மதங்களில் தத்காலம் ப்ரமுகமாக அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஏகதத்வ தத்வத்வய தத்வத்ரய ப்ரதிபாதகங்களான அத்வைத த்வைத விஶிஷ்டாத்வைத மதங்களில், விஶிஷ்டாத்வைதம் மற்றவைகளைக்காட்டிலும் ஶ்ரேஷ்டமென்றும் நம் ஆசார்யர்கள் நிரூபணம் செய்ததைப்பற்றியும் விஶதமாகக் கூறினர்.

12வ - நம் ஸம்ப்ரதாயமாகிறபடி ஷை விஶிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்தில் நிர்த்தேசிக்கப்பட்ட சித் அசித் ஈஶ்வரன் என்னும் தத்வங்களின் ஸ்வரூப ஸ்வபாவஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளில் பரஸ்பரா பேதமும், ஈஶ்வரனுக்கு மற்றை இரண்டும் ஸ்வாதீநமாகவும் ஶரீரமாகவும் இருக்கும் விதமும், கார்யகாரணங்களில் அவைகளுக்கு உரிய பரஸ்பர ஸம்பந்தங்களும், சேதநர் கடைத்தேறும் வழிகளும் தெளிவாய் உரைத்தனர்.

14வ - ஸர்வ ஶரண்யனும் மோக்ஷப்ரதனுமாகிய ஸ்ரீமந் நாராயணனை அடையும் உபாயங்களாகிய பக்தி ப்ரபத்தி மார்க்கங்களைத் தான் சில அவதாரங்களில் உபதேசித்தபடி, மறுபடியும் ஜனங்களுக்கு அப்போதைக்கப்போது

தெரியப்படுத்தி, பகவானுடைய திருக்கல்யாண குணங்களை நன்கு விவரிக்கப் பகவானால் நியமிக்கப்பட்ட விஷ்வக்ஸேநர் முதலான திவ்யஸூரிகள் பரம பதத்திலிருந்து பூலோகத்திற்கு எழுந்தருளி ஆழ்வார்களாக அவதரித்து, பக்தர்களுக்குச் செய்த ஜ்ஞாநோபதேசமும் அந்தந்தத் திவ்ய தேசத்திய பக வானுடைய கல்யாண குணங்களையும் சரித்திரங்களையும் திவ்யப்ரபந்த ரூப மாய்ப் பாடி, அவ்வகையால் சில உபநிஷதர்த்த ஸந்தேஹங்களை நிவ்ருத்தி செய்ததையும் இன்பமாக இயம்பினர். அந்த ஸ்வாமியின் கல்வியையும் ஜ்ஞா நத்தையும் சாதுர்யத்தையும் பார்த்து யாவரும் ஸந்தோஷித்தனர்.

ஸ்ரீ பாஷ்யகார விரோதிவரூதிநீ ப்ரமாதிநீ.

II. ஸ்ரீ பகவத் ராமாநுஜாசார்யரால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு ஸித்தாந்த ஶிரோமணி என்று ப்ரஸித்தியடைந்த நம் விஶிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத் திற்குக் கண்டகரூபமாய் அந்யமதஸ்தரில் ஒருவர் "ஸ்ரீ பாஷ்யகாரவிரோதி வரூதிநீ" என்னும் பெயரால் ஓர் க்ரந்தத்தை ஸுமார் 200 - வருஷங்கட்கு முன் செய்தார். அதைக் காளஹஸ்தியில் ஒருவர் இப்போது ப்ரசுரம் செய் திருக்கிறார். ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான நம்மதத்தைப் பலவாறாக தூஷிக்கும் இக்ரந்தத்திற்கு நாம் நூதநமாய்க் கண்டநம் எழுதவேண்டிய அவஶ்யதை யில்லை. அந்த க்ரந்தகர்த்தாவுக்கு ஏறக்குறைய ஸமகாலிகராயும், நம்மத ஸித்தாந்தத்தை அநேக க்ரந்தங்களால் நிலைநிறுத்தினவரும் வித்வத்வரேண் யருமான ஸ்ரீ ஸுரபுரம் அண்ணயாசார்யர் ஷை தூஷண க்ரந்தத்தை "ஸ்ரீ பாஷ்யகாரவிரோதி வரூதிநீப்ரமாதிநீ" என்ற க்ரந்தத்தால் நூறுவிதமாய்க் கண்டித்து நம் ஸித்தாந்தம் நிர்த்துஷ்டமென்று நிர்ணயித்திருக்கிறார். அப் படிப்பட்ட க்ரந்தரத்நத்தை நாம் இப்போதாகிலும் வெளியிடாவிட்டால் அந்த க்ரந்தம் லுப்தமாவதுமன்றி, நம் ஸித்தாந்தத்தில் ஜனங்களுக்கு நம் பிக்கைக்குறைவும் நேரிடும். இந்த க்ரந்தத்தை அச்சிடுவதற்குச் சுமார் ரூபாய் 250 ஆகுமென்று தெரியவருகிறது. 1000 - ப்ரதிகள் அச்சிடும்படி உத்தேச மாகையால் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் யாவரும் இம்மஹா கைங் கர்யத்திற்கு உதவிசெய்ய ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

III. இவ்விடத்தில் ஸ்ரீ கோவிந்தராஜன் ஸந்நிதிவீதியின் உட்புறத்தி லிருக்கும் ஸ்ரீ அஹோபில மடம் ஶிதிலமாயிருக்கும் வண்ணம் முன் அழகிய சிங்கர் திருவுள்ளம் பற்றி ஜீர்ணோத்தாரணத்திற்காக இதுவரையில் ரூ. 450 அனுப்பினதாகவும், அதற்குத் தொடர்ச்சியாக இப்போது அந்த ஆஸ்தாநத்தை அலங்கரிக்கும் அழகிய சிங்கரும் சுமார் 10-நாளைக்கு முன் ரூ. 500 அனுப்பின தாகவும் தெரியவருகிறது. இப்படிப்பட்ட முக்ய திவ்யதேசத்தில் மடம் அநாத்ருதமாய் ஶைதில்யமடைவது யுக்தமன்றென்று ஸ்ரீ ஜீயருக்குத் திருவுள் ளத்திற்பட்டு, இதைக்குறித்து ஸ்வாமி ஶ்ரத்தைவகிக்கிறார் என்பதைக்கேட்டு, அந்தத் திருவடி ஸம்பந்தமுள்ளார்யாவரும் மிகவும் ஸந்தோஷிக்கிறார்கள். த்வரையில் ஷை கார்யத்தைப் பூர்த்திசெய்வித்து, ஸ்ரீ அழகிய சிங்கர் எப் போது இவ்விடம் எழுந்தருளி அநுக்ரஹிக்கப்போகிறார் என்று ஶிஷ்யவர்க் கங்கள் மிக்க ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கிறார்கள்.

திருப்பதி,
28—2—16.

ஸி. கோபாலாசார்யர்,
கார்யதர்ஶி, ஸ்ரீ வை. ஸி. ஸபை, திருப்பதிப் பிரிவு.